

Nedokončana pesma

44. RECITAL SUVREMENOGA KAJKAVSKOG PJESNIŠTVA „DRAGUTIN DOMJANIĆ“ - SV. IVAN ZELINA 2025.

Priredio
†dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina, svibanj, 2025.

Mala biblioteka „Dragutin Domjanić” (130. knjiga)

Nakladnik:

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika:

Vesna Bičak-Dananić

Urednik:

†dr. sc. Ivo Kalinski

Naslov zbornika:

Nedokončana pesma

(prema naslovu pjesme autorice Zdenke Maltar)

Lektura i korektura:

Božica Pažur

Ilustracija naslovnice:

Mateja Majcen

Administrativne suradnice:

Tatjana Dunaj, Ivana Fućkan i Ivana Gluhak

Grafičko oblikovanje:

Zoran Osrečak

Tisak:

Tiskara Zelina d.d., Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 200 primjeraka

ISBN 978-953-8470-16-5

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 001268975.

***Zbornik je tiskan uz financijsku pomoć Ministarstva kulture
i medija Republike Hrvatske i Zagrebačke županije.***

Pučko otvoreno učilište
Sveti Ivan Zelina

Nedokončana pesma

IN MEMORIAM

†dr. sc. Ivo Kalinski (Črečan kod Sv. Ivana Zelina, 8. ožujka 1940. – Zagreb, 26. travnja 2025.).....	15
---	----

UMJESTO PREDGOVORA

dr. sc. Božica Pažur.....	21
---------------------------	----

ODABIR PJESAMA

Ivana Biškup, <i>Ivanec</i> VELKA HIŽA.....	29
--	----

Ivan Grahovec, <i>Čakovec</i> DA SAM FTIČ.....	31
---	----

Srećko Blažičko, <i>Kumrovec</i> 1573.	32
--	----

Mario Galoić, <i>Marija Bistrica</i> GOSPON GOUBEC.....	33
--	----

Snežana Liber, <i>Sračinec</i> VSEHNULA RUOŽICA.....	35
---	----

Slava Rosandić, <i>Zagreb</i> ČLOVEK VU SVEMIRJEH: SPODI SNEGA	36
---	----

Zoran Kelava, <i>Stari Grad</i> TAK TI TO JE	38
---	----

Katarina Zadrija, <i>Vrbovec</i> BEZ SVIESTI I SAVESTI.....	39
--	----

Vladimir Šuk, <i>Oroslavje</i> ZNUCANI TEPIH	41
---	----

Na natječaj 44. Recitala suvremenoga kajkavskog pjesništva „Dragutin Domjanić“ - Sv. Ivan Zelina 2025. odazvalo se 112 autora s 403 pjesme. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu †dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), dr. sc. Božica Pažur i Štefica Kamenarić-Filipović, dr. med., odabralo je 102 pjesme za objavu u ovoj zajedničkoj zbirci.

Snježana Budanec, Novi Zagreb - Odra
JEZUŠ VU VERSAILLESU TRAGE KRIŽA JE OSTAVIL. 42

Tereza Salajpal, Koprivnica
VIHOR ŽIVLENJA..... 43

Mia Behtan, Ivanić-Grad
S PODRAPANIM SE ČARAPAMA SMEJATI..... 44

Željko Bajza, Zagreb
KAJ BOG DA TE NI SVECI NE ZEMEJU 45

Josip Rasinec, Bisag
JA SEM NA PLOTU 46

Stjepan Crnić, Zagreb
NUOČ NA GRIČU 47

Zdravko Dolenec, Oroslavje
KRLEŽINA KRAVA ZIŠLA Z OREHA..... 48

Tomislav Ribić, Varaždin
RAZVUDENJE ORSAGA..... 49

Darko Foder, Ivanec
ŠERIF 50

Anica Lukina, Donja Stubica
COKU, MIKU 53

Vera Grgac, Bistra
SLIČNE A DRUGAČ..... 54

Tibor Martan, Novi Marof
SERAFIJA 55

Snježana Novotny, Turčin
EVAK..... 56

Đurđica Gospočić, Stubičke Toplice
MI SE NEKAK SMILIŠ..... 57

Željko Funda, Varaždin
LJUBAV 59

Tomislav Mrle, Crni Lug
DVORIŠĆE I MUZIKA ZA VUHA..... 60

Jasminka Mesarić, Zagreb
BILJEŽIM SE SA ŠTOVANJEM 62

Branko Mihovil Rakijašić, Pitomača
STARI FORINGAŠ 63

Ankica Piculek, Zaprešić
ZIPKU SEJNA OGNJIŠĆE I HIŽNA STREHA 64

Dragica Reinholz, Zlutar
SMRŽNJENE NOGE ZAMOTANE F MAMIN SVITER .. 65

Goran Podvorec, Sveti Ivan Zelina
JAPA 67

Zdenka Čavić, Koprivnica
JAL VU CELOFANU 68

Terezija Flegar, Sračinec
ŠČERA JE ZUTRA ISKOV 69

Ankica Bistrović, Koprivnica
RIZNICA IDEALOF..... 70

Kazalo

Martin Leščan, Đurđevac DEŽD	71
Želimir Novak, Dugo Selo NA BREGU JE CIRKVA STALA	72
Anastazija Anka Balent, Donji Kraljevec SPOD ZRAKE SONCA.....	73
Jagica Novak, Dugo Selo GOSPODAR ŽIVOTA	74
Ljubica Ribić, Beretinec PRIVID	75
Antonija Buljan-Filipović, Bibinje JALOVE SENJE.....	76
Nada Jačmenica, Sveti Križ Začretje NA KRAJU	77
Ružica Marušić-Vasilić, Varaždin ŽIVLIEJE BEŽI.....	78
Marija Miklaušić, Stubičke Toplice SI SMO MI DUDEKI	79
Željko Sporiš, Zagreb DO GDA TAK.....	80
Silva Trstenjak, Štrigova MOJ JEZOŠ	81
Ivan Picer, Sigetec GLASI.....	82

Kazalo

Jagoda Vičević, Čakovec F CUKORPIKSI	83
Lidija Lauš Leščan, Đurđevac JOGNJENA ČKOMLJINA	84
Vinko Hasnek, Belovar KJESNA VURA	85
Mirjana Vujec, Stubičke Toplice NORA, NORA.....	86
Mirjana Vujec, Stubičke Toplice MARŠ NA REČI	88
Višnjica Dananić, Sveti Ivan Zelina FRLUNCE BI Z NOSEM PARAL	89
Marija Petrek, Vrbovec ZAČKOMEL JE VETER.....	90
Jasna Hanić, Zagreb DOTEPENKE	91
Đurđa Vukelić Rožić, Ivanić-Grad JOBLUK	92
Lovro Biškup, Turčin SVET SE VRTI, MI STOJIMO	93
Zlata Radušić, Zagreb PRAZNINA.....	94
Božica Črljenec Slijepčević, Gradec ZAKAJ JE EVA ZA VSE KRIVA.....	95

Boris Deverić, Donja Lomnica PES NA LANCU NEMRE SPATI	96
Damir Toplek, Čakovec ROKE MOJE MAMIKE!.....	97
Dražen Kos, Velika Gorica NAJ METATI LAMPAŠA	100
Đurđica Srebačić, Bedekovčina ŠTIELA BI OBLAK BITI.....	101
Petrana Sabolek, Čakovec MUČEČA STEZA	102
Stjepan Kralj, Sesvete GELERI I KOLAJNA	103
Stjepan Kovačec, Zagreb KAJ TI PREOSTANE.....	104
Slavica Sarkotić, Lekenik OBLUK.....	105
Biserka Marečić, Kašina HARIJA NEBES.....	106
Štefanija Ludvig, Dubravica OBRUBLEN SONCEM	107
Ljubica Plantić, Vidovec ŠPANCIERAJE PO PARADISU	109
Marija Hegedušić, Đelekovec MODNA PISTA	111

Magdalena Blagec, Donja Stubica KOJ OČE POVEDATI HUDI VETER KOJ PLAČNE PUŠE.....	112
Laura Jagić, Vrbovec ZA NAVEKE	114
Denis Peričić, Varaždin NARKOKAJ	115
Denis Peričić, Varaždin PAPAŠTRUMPFKAJ	117
Nada Starčević Lopac, Gornji Kneginec JOJ, LJUDI KAJ BU ZDAJ?.....	118
Natalija Bajer, Lukač KONJANIKI	120
Štefica Vanjek, Ivanić-Grad PINKLEC POPEVKI	121
Krešimir Gašpar, Zagreb IGRA Z VETROM.....	122
Adam Bastalec, Sveti Ivan Zelina JOPCI I BOKCI.....	123
Milan Frčko, Koprivnica NE ZNAM KAJ BO ZA MENOM OSTALO.....	124
Katarina Herman, Prelog SLAMICA POD BOROM	125
Aleksandar Horvat, Ludbreg SREČA OD JADA	127

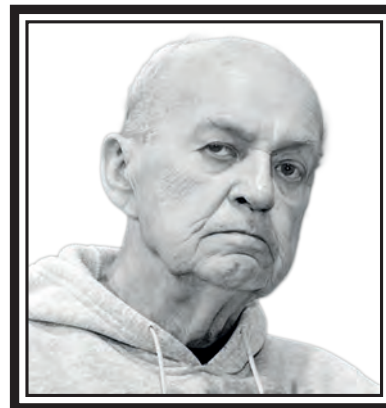
Kazalo

Barica Oturija, Belovar BABIČINI ŽGANCI	128
Dragica Čulig, Vrbovec KROG ŽIVLENJA	129
Gordan Grnović, Sveti Ivan Zelina NA DVA KOTAČA.....	131
Branka Sakač, Novi Marof DVE PLAVE SENJE	132
Snježana Plevnik, Sesvete LJUBAF IZMEĐU POEZIJE I PULITIKE	133
Milivoj Pašiček, Zagreb BOGEC V BOKČIJI	135
Zdenka Maltar, Novi Marof NEDOKONČANA PESMA	136
Nada Pomper, Križevci VU ČKOMINE.....	137
Đurđica Bačurin Grguranić, Lekenik ČKOMI, ČKOMI SERCE ME	139
Suzana Sušanj, Zagreb BEJŽI!	141
Zlata Bogović, Varaždin TREBA ZNATI ČKOMETI.....	142
Cvijeta Grijak, Sesvete FEJSBUK ILI PRHANJE NAD GNIJEZDOM KUKOVAČICE	144

Kazalo

Tugomir Orak, Varaždin FILM O IMBRI PENDREKAŠU	145
Mirko Varga, Varaždin VUPANJE.....	147
Goran Gatalica, Zagreb PSIHODELIJA ZGUBLENIH DNEVOV	148
Sanja Flajs-Vidaković, Đurđevac SENJE	149
Stjepan Zlodi, Šiljakovina ČE MERNÊ GAZDA PRI HIŽE	150
Darko Raškaj, Lobor A JA SEM.....	151
Ivan Kutnjak, Čakovec POTRTO STEKLO (NA REŠPATERO)	152
Zdenka Sokalić, Sveti Ivan Zelina FRLUNEC ŽIVLEJNA.....	153
Radojka Oreški, Čakovec KAJ SMO ONO ŠTELI?	154

Izabrane pjesme u zborniku navedene su slijedom
pristizanja na natječaj.

†**Dr. sc. IVO KALINSKI**

(Črečan kod Sv. Ivana Zeline, 8. ožujka 1940. – Zagreb, 26. travnja 2025.)

U subotu, 26. travnja 2025., sudbinski na Dan žalosti, u 86. godini života napustio nas je književnik i znanstvenik **†dr.**

sc. Ivo Kalinski, suvremeni pjesnički klasik i kajkavski humanist, hrvatski značajnik, urednik više biblioteka, među kojima i Male biblioteke „Dragutin Domjanić“, POU Sv. Ivan Zelina.

Govoriti umjetnički, znanstveno, ili prijateljski o Ivi, Ivanu/Ivaču Kalinskom značiti govoriti - pisati i podsjećati - u vrijednosnim sintagmama najviših kategorija.

†**Ivo Kalinski** - antologijski književnik i znanstvenik (jezikoslovac, leksikograf /dijalektolog) esejist, književni analitičar i teoretičar, urednik... – u suvremenoj će filologiji i književnoj povijesti ostati trajno upisan kao intelektualac višestrukovne i bilingvalne kompetencije – ovjerene u 20-ak raznorodnih djela u pet i po desetljeća umjetničke i znanstvene prakse, od prvih (kajkavskih) stihova u časopisu *Kaj* (1/1971.). Antologiziran 1975. (M. Kuzmanović, *Antologija novije kajkavske lirike*, *Kaj* 3-5/1975.), a prije prve, kajkavske, zbirke (*Pha kaj*, 1979.) - ocijenjen je književnim i intelektualističkim bardom, bez premca u suvremenom hrvatskom (kajkavskom) pjesništvu. Prema mjerodavnoj književnoj kritici (C. Milanja, J. Skok...), Kalinski - „najveći kajkavski pjesnik“ (K. Devčić), autor „iznimne jezične kulture“ (Milanja, 2007) i filozofičnosti (u autoironijskoj relativizaciji i ideji ljepotno „crnoga“) - uspostavlja suvremenu poveznicu sa „središnjom“ hrvatskom književnosti, te nadmoćno s kreativnim znacima svjetske poezije. Izrazita neoegzistencijalistička poetika dominanta je njegova i kajkavskoga i standardnojezičnoga opusa (od poezije, kratke proze i romaneskne strukture).

Bio je član Društva hrvatskih književnika od 1986., a od 1973. član Kajkavskoga *spravišća*, društva za širenje i unapređivanje znanosti i umjetnosti, njegov dopredsjednik, predsjednik i počasni predsjednik, glavni i odgovorni urednik časopisa *Kaj* (1983. – 1990.), te jedan od urednika do kraja života.

Sustavno se bavio proučavanjem jezične i estetske strane, pretežito kajkavske, književnosti, kajkavskom leksikografijom, dijalektologijom i poviješću jezika. Značajan dio života posvetio je suvremenom kajkavskom *recitalnom* pjesništvu odraslih i dječjih radova kao predsjednik ocjenjivačkih povjerenstava, autor predgovora njihovih zajedničkih zbirki i urednik (Sv. Ivan Zelina, Zlatar, Bedekovčina...).

Zastupljen je u svim panoramama i antologijama kajkavskoga pjesništva te u Skupljenoj baštini, antologiji sveukupnoga hrvatskoga pjesništva.

Uz mnoge nagrade, dobitnik je *Zlatne lire* za kajkavsko pjesništvo i Nagrade „Katarina Patačić“.

Poezija mu je prevedena na poljski, čileanski (španjolski!), njemački.

Posljednja knjiga †Ive Kalinskoga (u tisku, u nakladi *Kajkavskog spravišća*) manifestna je kajkavsko-štokavska zbirka *Japa, japek, japica – Tata, tatek, tatica/Kajkavsko-štokavski poetski i jezični panoptikum*, kao trajna simbolska ostavština.

Od †**dr. sc. Ive Kalinskoga**, književnika i jezikoslovca, hrvatskoga kulturnog značajnika, nestora kajkavijane – oprostili smo se u utorak, 29. travnja 2025. na Gradskom groblju u Sv. Ivanu Zelini.

Nek mu je vekivečna – iz njegovoga stiha rečeno – *gloria kajkaviana!*

Životopis

†**Dr. sc. IVO KALINSKI** (Črečan kraj Svetoga Ivana Zeline, 8. III. 1940. – Zagreb, 26. IV. 2025.) - književnik i znanstvenik (dijalektolog, leksikograf)

Na Filozofskome fakultetu u Zagrebu diplomirao je (1966.), magistrirao (1979.) te doktorirao (1987.) tezom *Poetika i jezik kajkavskih pjesama Dragutina Domjanića* (objavivši disertaciju kao monografija 1988.). Od 1968. (sve do umirovljenja 2005.) bio je zaposlen u Institutu za hrvatski jezik i jezikoslovlje, od 1999. kao viši znanstveni suradnik; bio je i lektor za hrvatski jezik na Westfälische Wilhelms-Universität u Münsteru 1978.–80. Bavio se dijalektologijom i poviješću jezika (*Zelinski tip govora*, s A. Šojatom, 1973., Adamovečki govor) - objaviši 70-ak znanstvenih studija (uz spomenutu monografiju *Poetika i jezik kajkavskih pjesama Dragutina Domjanića*) - kajkavskom leksikografijom (prije svega kao obrađivač i redaktor u 10 svezaka *Rječnika hrvatskoga kajkavskoga književnog jezika*, 1984. – 2014., 1–13; suautor monografije Zagrebački KAJ, *Rječnika Cerja zagrebečkoga*, s F. Šatovićem, 2012.), te se bavio proučavanjem jezika i poetike suvremene, pretežito kajkavske književnosti. Jezikoslovne znanstvene i stručne radove te osvrte i književne radove objavljuje u časopisima, novinama i zbornicima: od časopisa *Kaj* (kojemu je bio glavni urednik od 1983. do 1990., a sve do smrti jedan od urednika, zatim dopredsjednik, a od 2019. do 2023. predsjednik, te počasni predsjednik *Kajkavskoga spravišća*, Kajeve nakladnika) do *Filologije*, *Jezika*, *Rasprave Zavoda za jezik*, te značajnih zbornika, poput: *Zeleni brezi Zeline*, *Jezični i umjetnički izraz na kajkavskom tlu*, *Lepoglavski zbornik 1993*, *Zlatarski zbornik*, *Susret riječi*, *Kajkavski zbornik*, *Hrašće*, *Senje & meteorji 2001.* i dr. Sastavljač je antologije *Izbor iz kajkavske usmene lirike* (*Kaj*, 1973. 10). Autor je studija i predgovora u izdanjima biblioteka kojima je urednik: ponajviše Male biblioteke „Dragutin Domjanić“ (od 1992.) i Male biblioteke Verzuš (od 1999.) Pučkog

otvorenog učilišta Sv. Ivan Zelina, Male biblioteke „Ignac Kristijanović“ Kajkavskoga spravišća, Biblioteke „Susret riječi“, Bedekovčina (od 1995). Urednik je zbornika radova sa znanstvenih skupova u Krapini (*Jezični i umjetnički izraz na kajkavskom tlu*, 1993.), priređivač mnogobrojnih zbornika s recitala suvremenoga kajkavskoga pjesništva i smotri dječjega kajkavskog pjesništva, urednik ili autor predgovora ili pogovora brojnim autorskim kajkavskim zbirkama.

Izrazitom neoegzistencijalističkom poetikom, autoironijskim kôdom, na „sličnom poetičkom tragu“ kajkavskoga i standardnojezična opusa (Milanja: 2007), njegove pjesme u 11 objavljenih zbirki pripadaju postmodernističkomu diskursu: od kajkavskih zbirki *Pha kaj* (1979.), *Valctakt i lajno* (1984.), *Blindjerana pizza* (nadnaslov *Cicirici & senjali*, 2007.), *Japa, japek, japica – Tata, tatek, tatica/Kajkavsko-štokavski poetski i jezični panoptikum*, 2025. (u tisku), do onih na standardnome hrvatskom jeziku *Kristalni aed* (2005.), *Lollo* (2008.), *Nemir podvornika Szerbe* (2009.), *Četverolisni četveropreg* (2010.), *Apidiktor* (2016), *Podrhtavanje tišine* (2023.) i *Razgovor s perihelom* (2024.).

Autor je kritičko-esejističkih zbirki: *Anatomija kmice ili umjetnina teksta – zanos i tjeskoba* (2004.), esejističkih medaljona uz recitale suvremenoga kajkavskoga pjesništva i smotre dječjeg kajkavskog pjesništva u Sv. Ivanu Zelini i Susreta riječi u Bedekovčini te *Kiborg kao emotivni alien I, II* (2009., 2017.). Autor je proznih zbirki *Ono drugo more* (2006.), *Gle, kako lijep dan!* (2011.) i *Leti, frizbi, leti!* (2013.) te romana *Agnes, Dock Duck i ostali* (2015.). Dobitnik je, među ostalim, *Zlatne lire* (1971.) za kajkavsku poeziju, a god. 2008. Nagrade „Katarina Patačić“ za poetskoproznju zbirku *Blindjerana pizza* (u zajedničkoj kajkavsko-čakavskoj zbirci *Cicirici & senjali*, s Vladimirom Pernićem, 2007.). Pjesme su mu uvrštene

u sve recentne antologije i panorame kajkavske lirike, te u *Skupljenu baštinu* (1993.), antologiju sveukupnog suvremenog hrvatskog pjesništva (1940 - 1990).

(Prilagođeno, iz *Enciklopedije Hrvatskoga zagorja*, Hrvatski leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2017.)

(Priredila: B. P.)

Umjesto predgovora

Mnogolika simbolika naslova ove zajedničke zbirke - *Nedokončana pesma* - kao da se fatumski nadvila i nad konačnicom njezine pripreme za tisak: napustio nas je njezin urednik, književnik i znanstvenik †**dr. sc. Ivo Kalinski**, hrvatski pjesnički klasik i kajkavski humanist, *japa* postmodernog kajkavskog pjesništva.

†**Ivo Kalinski** (Črečan kod Sv. Ivana Zeline, 8. ožujka 1940. – Zagreb, 26. travnja 2025.) - antologijski književnik i znanstvenik (jezikoslovac, leksikograf / dijalektolog) esejist, književni analitičar i teoretičar, urednik... – ostat će dostojan i postojan u trajnom nasljeđu i generacijama poslije nas kao suvremeni intelektualac višestrukovne i bilingvalne kompetencije – ovjerene u više od 20 raznorodnih djela u pet i po desetljeća umjetničke i znanstvene prakse (od poezije, kajkavske i standardnojezične, kratke proze i romaneskne strukture, do znanstvenih studija, eseja i značajnih kajkavskih rječnika).

†Dr. sc. Ivo Kalinski bio je *spiritus movens* svih književnoumjetničkih događanja koja je pokretalo Narodno sveučilište/Pučko otvoreno učilište u Sv. Ivanu Zelini, prije svega dječje Smotre i Recitala suvremenoga kajkavskoga pjesništva „Dragutin Domjanić“ – takoreći od početaka 1970., a osobito od 1992. kao predsjednik ocjenjivačkih povjerenstava i urednik svih njihovih zajedničkih zbirki/zbornika, te drugih izdanja unutar Male biblioteke „Dragutin Domjanić“ u okrilju Učilišta.

Rijetko bismo u suvremenom kulturnom okružju mogli pronaći časniji primjer od onoga †Ive Kalinskoga - da je erudit njegova umjetničkog i znanstvenog pokrića toliko mjerodavno i strastveno prigrlio rječotvorne i suvremene vrijednosti genetike svoje domaje, afirmirajući ih trajno u sveukupnu hrvatsku književnost i znanost.

Umjesto predgovora

Od Ive/Ivana/Ivača Kalinskoga oprostili smo se 29. travnja 2025. na Gradskom groblju u Sv. Ivanu Zelini, velikim dijelom i u ime *kajkavskoga svijeta* i njegove univerzalnosti u temeljima višestoljetnih kultura, kojega je svijeta †*Kalinski bil (i ostal) tolnačnik, filozof, kajoznalec i batrivnik*.

U 44-godišnjem kontinuitetu zelinskoga Recitala, u 2025. ponovile su se konstante brojnosti i raznolikosti prispjelih kajkavskih pjesama, i to u autorskom, jezičnom i poetičkom smislu, uz sve više novih pjesničkih osobnosti.

Neusporedivim suradničkim obiljem, sudionici **44. Recitala suvremenoga kajkavskoga pjesništva „Dragutin Domjanić“** u Sv. Ivanu Zelini 2025. dokazali su privrženost Recitalu, njegovu dostojanstvenom mjestu u suvremenom književnom obzorju, prije svega kajkavskom umjetničkom *vitiznanstvu* naše domaje.

Ukratko, svojim odazivom i poraslom brojnošću, 112-ero autora sa 403 kajkavske pjesme (od kojih se 102 objavljuju u recitalnoj zbirci/zborniku!), i ove godine podupiru i produžuju Recital suvremenoga kajkavskoga pjesništva kao najmjerodavniju manifestaciju koja potiče, ozrcaljuje i vrednuje dosege suvremenoga kajkavskog estetizma, i to istom mjerom svoje izvrsnosti od 1970. do 1979., te kao „kajkaviana rediviva“ (I. Kalinski) od 1992. do danas.

Kao što fenomen i korpus recitalnoga kajkavskoga pjesništva, pogotovu onoga u Sv. Ivanu Zelini - nakon knjiga esejističkih medaljona †dr. sc. Ive Kalinskoga *Anatomija kmice - zanos i tjeskoba* (2004.), te *Kiborg kao emotivni alien I, II* (2009., 2017.) – zavrjeđuju ponovno više zasebnih književno-jezikoslovnih studija tako bi i

Umjesto predgovora

ovogodišnje zelinsko pjesničko bogatstvo bilo dostojno zahtjevnijih analiza i interpretacija. Budući da takav pristup nadilazi mogućnosti ovoga teksta, umjesto predgovora, dopustimo si tek neke naznake.

Valja naglasiti kako – bez obzira na estetsku razinu zapisa materinskoga kajkavskog jezika (od sociokulturnog konteksta, reminiscentnih povrataka u ono „negda“, do tematizacije *praznine* suvremenog nam doba i tematizacije jezika samog) - korpus i zaprimljenih i izabranih recitalnih radova može biti podlogom jezikoslovnih/dijalektoloških obrada. Tim više što je njime zastupljena skoro cijela *karta* hrvatskoga kajkavskoga govornog područja.

Većina autora nasljeđuje i pronosi ideje i modele prethodnika, a nekolicina osvjeđenih bardova – zaokretom u nova poetološka iskustva – obogaćuje antologijska mjesta cjelokupnog suvremenog hrvatskog pjesništva.

U tom smislu, zamalo očekivano, određeni se broj autora okuplja pod štićenom sjenom Meštra *Balada Petrice Kerempuha* – i to reminiscentnim nasljedovanjem poetskog iskustva toga velebnog djela na više razina: s jedne strane iskazom i priznavanjem njegove parafraze (Zdravko Dolenec: *Krležina krava zišla z oreha*); s druge strane idući tragom socijalnog raskola (Jagoda Vičević: *F cukorpiksi*); ili pak zavidno stiliziranom (autorskom i jezičnopovijesnom) kajkavskom urbanom, prije svega leksičkom, diversifikacijom (Tomislav Ribić: *Razvudenje orsaga*).

Više je alibija za kraćim stihom, njegovom razbijenošću, ponekad i sintaktičnom eliptičnošću: najčešće su to razlozi ritamsko-rimarijske ili povijesne asocijativnosti, refleksije, te ugođajnosti (Zdenka Sokalić: *Frlunec živlejna*, Stjepan Crnić: *Nuoč na Griču*); a rjeđe

Umjesto predgovora

ideje sinteznosti (*Pak ih skriva. / Laje. / Fanta. / I baje. / Jer vse dok je bedastoči / i življenje traje* - Mirjana Vujec: *Nora, nora*), kao i identitetskih sažimanja (Darko Raškaj: *A ja sem*).

Nasuprot tomu, nadaju se: narativnost u poetskom slogu, raskošan neologistični ludizam (Ivan Kutnjak: *Potrto steklo /na rešpatero/*); očuvana rečenična struktura u poetsko-proznoj organizaciji pjesme (Tugomir Orak: *Film o Imbri Pendrekašu*); tekstualističke varijante uvođenjem svojevrsnog letrizma (Denis Peričić: *Narkokaj, Papaštrumpfka*).

Zamjetan je i rijedak u pojedinih autora suradnički odnos spram Recitala kao originalno osviještenim autorskim kajkavskim projektom (Željko Funda: *Ljubav* – ove godine pod visoko estetiziranim semantičkim poljem „Čutki“ - ujedno i autorskom šifrom).

Uz obilje razolikih umjetničkih, knjiških asocijacija, uz neobična tematska proširenja, pa i ona u onomatopejskoj realizaciji (Anica Lukina: *Coku, miku*), znatna se grupa pjesnika zaokuplja/zarobljuje općim mjestom/arhetipijom „istinitosti“, uz stihovni komentar negativnih društvenih konstanti, te afirmacijom „pravednosti“ (npr., Mia Behtan: *S podrapanim se čarapami smejati*, Marija Miklaušić: *Si smo mi dudeki*, Adam Bastalec: *Jopci i bokci*).

Umjetnička transpozicija štićenih prostora „doma“ i zavičajne jezgre bila bi najznačajnija vrijednosna uporišta koja valja posebno izdvojiti iz zajedničke poetske zbirke 44. Recitala, koju je urednik †Ivo Kalinski s razlogom naslovio prema pjesmotvoru Zdenke Maltar - *Nedokončana pesma*. Raspon takve genetske transpozicije kao „udomljavanja“ svijeta suvremenim kajkavskim tekstom (u Vladimira Šuka, npr., *Vu znucani su tepih vupletene kronike hoda / od puzenja, pak, do nestajanja*)

Umjesto predgovora

možemo prepoznavati višestruko: od, takorekuć, pasijske žudnje u dohvaćanju zavičaja (Ankica Piculek: *Zipku sejna ognjišče i hižna streha*, Štefanija Ludvig: *Obrublen suncem*); od raznolikih postupaka analepse (Dragica Reinholz: *Smržnjene noge zamotane f mamin sviter*); do filozofije raskorjenjivanja, nespoznatljivosti subjekta („... duoša brez kuorena“ u *Hariji nebes* Biserke Marečić: *Pavuk je razvliekel sve mreže prek gniedzda*); sve do zaumnih, nesvjesnih relacija teksta (Vinko Hasnek: *Kjesna vura*). U *Nedokončanoj pesmi*, poetičkim zaokretom prema raspri, dijalogu s vlastitim tekstom i metaforikom, Zdenka Maltar započinje i novi zaokret prema antologijskim obzorjima vlastite i hrvatske (kajkavske) poezije (*Nahajam ju gda lovi reči, / ognjenoga pozoja, /nimbuse z dalečine. „[...] Nič ne znam o mestu v terem prebivaš / i nič ne znam o tvom povrnutju“*).

Zahvaljujući dobro osmišljenom i utemeljenom programu Pučkog otvorenog učilišta Sv. Ivan Zelina, Recital suvremenoga kajkavskoga pjesništva „Dragutin Domjanić“ obogaćuje se u svom višedesetljetnom tijeku i novim pjesničkim osobnostima i nesumnjivom budućnošću - *na fondušu belletrije dobrih meštrov*.

U ime Ocjenjivačkoga povjerenstva:

dr. sc. Božica Pažur

Nedokončana pesma

44. KAJ

VELKA HIŽA

Zmislim se susede kak se du nedavnu falila kak ji je velka hiža,
V zrak zdigjena, *al pari* neba.

Nie razmiela značeje cigli i železa,
Da tuo su samu velki zidi i da radi jejnuga krsnuga lista
Jaku brzu ji v je ne nutri nikuga

Trokatnica, liepu ubnuvlena, pušpricana z žotu farbu fasada,
Nuova stularija - notarnja i vanjska.

Zglancani krof z kujega dva nuova ubloka viriju,
Rulete autumatik da ne muora o pučetku ili kraju dneva vuditi brigu

Se su ji jejni z Njemačke dali, da ji se ulepšaju starački dnevi.

Jeee, ali ve niema z kiem koju rieč razminiti,

Smieh za ubedum pudiliti,

I da kak duh v četiri zida je ustala,

V zalud ji velka hiža kad nigdi ljudi, potpunu je sama!

Da bila je mlajša raduvala se penezima kaj su ji saki mesic kapali,

Imiela je prijatelice, susede vrsnike,

Još je imiela s kem pudiliti trače z sela i aktualne pulitike.

Utišli su jen za drugim i pulefku ji stvarnost v glavu vudira

Čuje svuoj glas kak pu sobi udzvaja,

Razguvur z potepuhum pesum ili mačkum

Na dvurišču navjekše veselje ji predstavlja,

A zaprta je nutri kak Matuvilka v duvorcu,

Skuha si fuorfliche v mali zdelici

I pu par dni čuvle kumadič mesika v luoncu.

Niema nikuga da ji kupicu vode da i vrieže kuoricu kruha,

A noge ji titraju kak pri Frankenštajnu du da du štacuna

Pu kuruznu melu za pržgonu juha dukuožla....

V zaje vrieme touži se kak je nekak ftihla,

Touga zaminila je sreču jer v srcu ji je praznina,

Pon ji je nufčanik, pona ji je prta,
Ima carstvu, ali sama je, hiža ji je pustala prevelka

Jejnuga - njenog/a, *ubnuvljena* - obnovljena, *jejni* - njeni,
za ubedum - za objedom / za ručkom, *udzvaja* - odzvanja,
potepuhum - skitnica, *fuorfličiči* - valjušci u juhi slični njokama
(samo u njih ne ide krumpir, već griz, jaje i sol), *vrieže* - odreže,
štacun - trgovina, *dukuozla* - se dovuče, *touga* - tuga

DA SAM FTIČ

Da sam ftič, letel bi po zroko visoko,
prek bregov, črez ravno pole široko.
Odzgora bi gledau malo selo moje,
visoko f pesmi bi našau se želje svoje.

Leteu bi dauko raširenih krila,
tebe bi iskau, de si se skrila.
V jutro zaron pesmo bi popevau,
v noči zvezde brojiu i tebe snevau.

Da sam ftič, i da bi meu krila,
a ti da si ftičica i moja daj bila,
leteč bi našli se kaj nam treba,
srečno bi živeli pod krovom neba.

1573.

Pod Kunšperkom
zapopeva kokot:
Glave gor!
I oni ki je marot!

Grejo z kumra i brega,
prek Sokle i snega.
Žmehka telega.
Dosti je tega!

Maš perot?
Kokotov perot?
Deni perot!
I meni perot!

Vzemi koso, vile.
Vužgi! Naj gori!
Iskre letijo,
gospoda cvilijo.

Kmečka sloga jača.
Krf, soze, telega,
tlaka, dača. Dača!
Leto 1573. veljača.

GOSPON GOUBEC

F soudnice of tjeden,
Sakakvuga svijeta boude,
Kmetstvo, gospoda,
A i katera gospá se najde,
Pak se pravdaju, soude,

I saki ima neke za puvedati,
Raspraviti i mudruvati.
Sakojake glase razmeniti,
Na stol svoje jade prestrijeti.

A tam,
Z najvikšuga mesta,
Gledi Gospon Goubec.
Zglancan, priređen,
Opran i nadišan.
Kral. Fiškal.
Muć i mudruje. Škica, odmerava.
Čuje...

Čuje jade gladne rulje,
Z dalkuga svijeta, i još male dalje,
Zazivanja, zapumaganja,
I sake druge vrsti nadanja,

A i onih drugih,
Terima v želudec više ne stane,
Koj same brojiju dane,
Da im z neba v lampe neke upane.

Jer treba tu udrediti,
Teru cestu urediti,
Komu peneze dati, zeti,
A i sebe male ustaviti.

I nigdar do kraja presouditi,
Za drugi put si male pusouditi.

A gda Buožja kaplica f glavu vudri,
Tek ounda se, za istinu soudi.
Ali koga više briga za pravicu,
Rajši natoči još jenu kupicu!

Pravicu ne dučaka saki,
Nekteri prije završi na onomu svijetu,
Na šekrijetu, ljudstva, puštenja,
Bez blagoslova, odrešenja.

I ne brine Goubec,
Koj bi bilo, da je bilo,
Jer z Goupcem, i po Goupcu na kraju,
I sam soudec završi tam gde i treba,
V soudnice, na tanijeru.

VSEHNULA RUOŽICA

Ruožica moja, najlepša na dvurišću,
ka je tvojemu tjelu,
ka je tvojemu lišću?

Vjutru ranu robača ti je rosna,
posle te grijeje suonce,
a ti si mi ipak žaluosna.

Čmelice se na tebi hraniju,
matuleki pučivaju,
a kaplice dežđa te hmivaju.

Mravleki vrjedni ti plaziju pu nožici
hlada djelaš božekuvi ruožici.

Veter ti med laticami šepeče stiha
a tvoja nožica saki djen se bole i bole se klima.

Najlepša ruožica moja
kaj te tuo muoči, kakva je briga tvoja?
Je mortu betek došev na tebe
ili su te dukrajčile nemani zemlene?

Prehitila se ruožica moja,
zdignula je nožicu v zrak
i unda sem vidla šteri ju je dukrajčiv vrak.
Nje je mjela korenčke
štere sem ji v zemlicu djela
see ji je gladuovna vuluharica pujiela.

Draga moja ruožica vsehnula,
na tvoje mestu,
tvoju mlajšu sestricu
bum nazi fteknula.

Zagreb

ČLOVEK VU SVEMIRJEH: SPODI SNEGA

(za pokojnju pajdašicu)

Najempot ...
so te ...
polegnoli v ilovaču
spodi
žmefkeg
fajtneg
snega ...
Spokočena
spiš - čkomiš
žmereči
ne trepčoči,
zkamenjena
začkomena
ah! zanaveke
vu mefkoče
vu gruboče
vu gliboke
kmične
gline.

Snegek
mefki spoprhavle -
ter ti zida
pokrev
poned lica.
Poned tebe
več nigdar
ti ne bo sonca!
Več nigdar
ti ne bo sonca!!!

Žar z zjen' mi zamoti se -
baš se nesločeno prenoh.
Zacekli se -

zastekli se - tren vu trenuh.

Spodi sniega...
mok je.
soblost glotka.
Mertva -
glodna
dece svoje -
mertva vapiš -
zroaka! Zroaka!!!

Zgori sniega
roku
drhat.
Šepat sleđen - srhat, srhat!
Se je bleđi - se je bleđi
trag leptira.
A bje živa
a bje živa...

TAK TI TO JE

spremeniti se nemre
človek verje se kaj se govori
jen je na glas rekal da ni se baš tak
pak su mu gupca zaprli i sima povedali da je bedak
i tak ti to je
človek si rajši čkomi
kmet se močniku navek pokloni

BEZ SVIESTI I SAVESTI

Zabila sem nous vu knjigu.
Njušim duhu papiera
kak najboljša začinske arome
i lavandu z Provanse.

List za listem, pod jagodicami mi
pliš Jankaea fijoulice z Olimpa.
Nalukavam se pod Pinus leucodermis:
Z koju ljepoticu Zeus počiva?

Kipец za kipcem, od Olimpa, Rima,
Provanse, Keltov i Habzburgov.
Do Veronike Desiničke, Lovrečine
Gričke veštice i Petreka Kerempuha

Listam kak da svilu med ščepci držim.
Ljiečim stres, kopam po knjiga težački.
Otkrivam navade piscof.
Kuljike su sebe vu saku pripovijetku fteknuli?
Komu su verze pisali? Jesu kej apcigali?

Za sakem tekstem je ime i pridevek.
Čovek, Homo sapiensis,
menje-više human. Nie saki human
če se human piše i vu tou vrstu spada.

A ounda je z mašine spouzel ON!
Server „AL“, točen, bez greške.
Pripovetku i verze sastavi
gda human jednu rječ peške.

Programieran služiti pod bile koju cienu,
bez sviesti, krade informacije, krade verze
svakomu po malu i nouve slaže.

ZNUCANI TEPIH

Oke mi nouter luče.
Išče savest, sviest i opčutke.
Za badav!
Bez sviesti i savesti
veda si egu i penezem služe.

„Time is money! Time is money!“
kriče na se strane!
Bez sviesti i savesti
na lasu se of sviet couče

Gustoprec emocije shrvalu razum vu meni!
Imam hižu tera je bila poplavljen
i seizmografske zdrmana,
eli, v njoj diše prec vuspomeni,
zidi su zezidani ot tuoplih siečanja.
Posedujem i stari znucani tepih
... i ne dam ga.
Vu žrvnju emocija muoj razum je vu senčine.
Tu su moji ded i babica, otec i mater
izkoračili vu večnost zvezdanih visinah,
brez zemle pod nogami,
eli „Hod se nastavlja“ poviedala je vitiznanka Boc.
Po rubima toga znucanoga tepiha
vutisnuti su tragi stopala mojih pretkof,
na odlaskima i dolaskima z posla,
na othajajima i dohajajima z hošpitalof,
z kazališča, pak zabavof em sprovodof.
Vupleteni su intrigantni tragi stopalof
vu nitima staroga tepiha,
ot teturavoga hoda druobnih bebi
do zadnjeg otiska koraka mojega pretka.
Vu znucani su tepih vupletene kronike hoda
ot puzenja, pak, do nestajanja.
A zde se prek sprepletene prošlosti igra moja vnučad,
još nesigurnim korakima
i zmislím se pjesnika Ivanjeka i njegove zbirke popiefki:
„Hvatanje koraka“.
(„Lovljenje korakof“)

JEZUŠ VU VERSAILLESU TRAGE KRIŽA JE OSTAVIL

Kosturi ze zemlje stršiju
kak bogci moleči nebe za Vuzem.
Kričiju germi, misel decov puni.
Ječi čez zmržnjene kosti
bluz Liszta – teče vu perivoj canjkov.
Potrgali cajti Floru i Satieru.
Čkomiju kak meša za pokojne ptiče.
Gdo bi mogel preslieči cajte protuletja Versaillesa?
Zaprl je kapke vu noči gda vužgali su perje bogatih knjig.
Nešči je moral življenju kraj skrojiti.
Zdej prosti cucki ližeju potrgani klaruš gizdave deklice –
narisana kak kipek vu cajtu kaj stoji.
Bedeŋ krajenu tajnu čuvle
premazanu pepelem i ljudskem dahem.
Kaplje stihuga rajski dežč.
Kuplje Versailles vu neonske krstionice.
Jezuš vu Versaillesu trage križa je ostavil –
na njem je bribil naše vrieme.
Otpрта lesa na here drmi –
aŋgelek krila širem je hitil.
A plašč nebeskog svetla
Rasipal se z nebeskih najž.

Versailles – Dvorac Oroslavje Gornje / Park Vraniczany. Uz dvorac je bio uređen perivoj po uzoru na onaj u Versaillesu. Dvorac Oroslavje Gornje obitelji Sermage bio je u drugoj pol. 18. st. jedno od središta društvenog i kulturnog okupljanja tadašnjeg plemstva. U tom perivoju sačuvani su kipovi Flore i Satira, jedini sačuvani barokni kipovi s mitološkim bićima u Hrvatskoj. Ljepota dvorca i perivoja privukla je poznatog skladatelja Franza Liszta da boravi ovdje u dva navrata 1846. i održi koncert za tamošnje plemiće. Jedan od vlasnika, Ivan Franjo Čikulin (1681.-1746.) u tom je dvorcu imao jednu od najbogatijih knjižnica u sjeverozapadnoj Hrvatskoj s radovima tada najvećih europskih pravnika, filozofa i književnika. Dvorac je izgorio 1949. godine. *Lastura* - školjka periska, vrsta suočena s izumiranjem, *cajŋki* - krpa, prnja, dronjak, *klaruš* - vratni nakit, *bedeŋ* - vrsta drvene posude za vino

VIHOR ŽIVLENJA

zgromljena vihorom življenja,
Duša čovekova
postala je krhotina
na pol pretrgnjena hostija
vu duši čoveka, srca ranjenoga
boleča je
zjapeča praznina
na dupleru njegva življenja
jognjiček
podrhtavle i tinja.

S PODRAPANIM SE ČARAPAMA SMEJATI

Jedni se buju furt kušovali
Drugi buju po svima pljuvali
A mi bumo izmišljali toplu vodu
Glumili, terali modu

Se jeno je u kaj se misel zavleče
Svi iščeju mrvu sreče
Jedni se navek žale, a drugi fale, fale

Najbolše je negde u sredine biti
Na svojem terenu pobediti

Kak faca diči nos, kak tele blejati
S podrapanim se čarapama svemu smejati

KAJ BOG DA TE NI SVECI NE ZEMEJU

Vu odnosu na življenje ja hoču biti njegov sudec.
Sud je kažnjavał same moje senje.
Pravda mi ni mogla niš jer sem se več sam kažnjavał z svoju
nepodobnostju,
zaštičen ud vsake zločinačke kušnje.
Vu senjah sem se spravljal kak dete ove filozofije.
Moral sem ob vsemu misliti, senje su nudile završnicu.
Osetila su prva stvorila spoznaju ob onomu kaj je istinite -
kak rekel je Lukrecije Kar.
Ar vredi posluhnuti i velikuga Seneku: - Nejdite kak stoka za
ruljom,
najte putovati kud se najviše ide neg same onud kud treba iti.
Denes je same zbroj onuga ščera i onuga prekščera.
Kaj Bog da te ni sveci ne zemeju, a zutra dočakali bume
pravicu njegovu

JA SEM NA PLOTU

Ja sem na plotu
Napisal Margareti
Da je moja, da ju volim
Da bi mogel za njom vmreti.

Ona se je na to jako
Rasrdila na me
Kak si mogel takov biti
Kaj bu reklo selo i susede sve

Sad se mislim kaj sem zgrešil
Kaj sem Bogu kriv
Da to nesem rekel
Ne bi ostal živ.

NUOČ NA GRIČU

Nad Gričem
nuoč mračninu prêdâ,
vuljica prazna pokrivlja
i kak v paukovu mrežu
cieli grad skrivlja...

Na Griču
sâ je pri miru, sâ stoji,
ni čarnji maček
po vunje ne hodi
i on, pri pêči, na toplemu spi.

Some čuk z drievea sê čuje.
Čudi sê: na Kuli Lotrščak
svietle ne gori,
nišče ne dohaja,
na matle ne leti....

Nuoč je,
veter po male huči,
uspinjača pri miru stoji,
a priča o copernicama
skup s Gričem spi.

KRLEŽINA KRAVA ZIŠLA Z OREHA

parafraza

Krava zišla z oreha,
cirkva z mieha.
Pozoj kravu pita
gde se kusa skita.

Na fierme štriga,
h žepu ostala figa.
Muha zletela z kaše,
roda z krova maše.

Nema traga, ni mesu,
ni čavlju, ni liesu.
Pijeju ga škvorci
kakti nekaj norci.

pozoj – zmaj, *gde se kusa* – gdje se kuja, *fierma* – krizma, *štriga* – stonoga, *škvorec* – čvorak, *norci* – luđaci

RAZVUDENJE ORSAGA

z kmice izhajaju
mekavci krmežljivi, saborski špani
glase su iskali, v kerčme zastali
kušenciju lakomnosti na bubenj dali
sih fela meštri, lotari, hudodelniki
preoblečeni probisveti, penezolovci
zgubljeni v iskanju bitka

se su zarajtali bekavi perduleki
od ničemurnosti skrivleju se v kmici
kak kače zmižeju z gnezda
mela curi, zemla gori
čkomina se razvlekla orsagom
guska v megli guči
vrana kvače, kumrič kumri
šorš zazivle, se živo preklinje
v jutro blede i merzlo
vusta su suha bez teka
čemer te duši, nema leka
v posteli od snega
smrtna betega

dojdi Petrica, dojdi
trucaj Petrica, trucaj
tancaj Petrica, tancaj
naj vedriš zapuše
naj razbudi zadremeni orsag

razvudenje - razudba, obdukcija, *špan* – župan, knez, dostojanstvenik, *ničemurnost* – ispraznost, *trucati* – prkositi, *kumriti* – kenjati, govoriti gluposti

ŠERIF

Pa vratu se scieja švicna kaplja. Sonce žnjaveje.
Tri predi pualne je.
Ne čakum da z tuarnja zazvani,
vrata škripeča apirum, kak šerif na doapustu.

Čez meglu me luču lačne oči.
Zgašeni čiki, smerdeči lomp zvađeni,
neskureni da kraja,
fpijaju mi se v zlizuni traper.
Pappravljum kragljlin i smičem se k natararu,
z lakti padboačim na šank.

Šanker me pita
oadkudek me veter nanesel
i š čiem si bom stieščil?
Z čob mi rieči strieljaju.
Daj ne pitaj,
natoači f krigljlin i pusti da se cedi v žejni želodec!

Možika igra. Čez jedne vuhe ju čujem,
čez druge ide vunj.
Pištualji i ruaže koč na nebeska vrata
i ruaštaju mi pa sercu.
Išču komenčeke da ž njimi ščusaju notrinu,
da me nažulje čez serčunu rigljicu.

Napeti kak puške,
f kotu sede tri hajvana.
Purone sam natiraval v njievi vugradi kak dieča,
čriešnje kral
i jednoamu sestro Ifku afieral.
Nike hajvani ne paviedaju,
some žmigaju z migumi
i cede škruapece čez gerla.

Zrak poca, kak željeze f siečnju
na več ad dvajst pad nulu.
Skoarem bi ga moagel rezati z gegačem.

Čaka se koa bo vej za možiku
i kie bo pervi počil.
Pesma je zgatuovela na EF-EM valu i
se je ftihle –
some muha zuji nad flašicu
ad napual stoačene Zakon pive.

Igraj!!
Ad Loafcev jeden, šteri laufa,
da je poačel papievati kak je bil čistam som
i nek bom njegva vada,
a jeden hajvan zval rundu za se,
mam mi je prekipele.

Del sam cenera na šank,
z dva persta pazdravil
i krenol svaitem potem.
Mene ne nišči napajal kak kravu.
Ja pijem koa oacu i koa spijem tua platim,
kak saki poašteni šerif.

pa – po, *scieja* – cijedi, *švicna* – znojna, *žnjaveje* – prigara, *tri predi pualne* – tri minute do podneva, *tuarnja* – tornja, *zazvani* – zazvoni, *škripeča* – škripava, *apirum* – otvaram, *doapustu* – odmoru, *čez meglu* – kroz maglu, *luču* – gledaju, *lačne* – gladne, *oaci* – oči, *zgašeni* – ugašeni, *čiki* – opušci, *smrdeči lomp zvađeni* – smrdećih usta izvađeni, *neskureni* – nespaljeni, *fpijaju* – upijaju, *zlizuni* – izlizan, *papravljum* – popravljam, *kragljlin* – kragnu, *smičem se* – skližem se, *natakaru* – točioničaru/ konobaru za šankom (onom koji natače), *z lakti* – s laktovima, *padboačim* – podbočim, *oadkudek* – odakle, *š čiem* – sa čime, *stieščil* – utažio, *z čob* – s usana, *strieljaju* – pucaju, *f krigljlin* – u kriglu, *cedi* – djedi, *žejni* – žedan, *želodec* – želudac, *možika* – glazba, *vuhe* – uho, *vunj* – van, *Pištualji i ruaže* – Pištolji i ruže – prijevod na engleski Guns N' Roses – poznata rock grupa 80-ih i 90-ih godina 20. stoljeća, *koče* – kucaju, „*koče na nebeska vrata*“ – „Knockin' on Heaven's Door“ – pjesma Guns N' Roses, *ruaštaju* – premiješaju/protresu uz štropot, *išču* – traže, *komenčeke* – kamenčiće, *ž njimi* – s njima, *ščusaju* – izbockaju, *notrinu* – nutrinu, *nažulje* – nažuljaju, *rigljicu* – poklopac, *f kotu* – u kutu, *tri hajvana* – tri životinje (riječ se koristi za ljude sa sirovim nagonom), *purone* – purane, *natiraval* – natjeravao, *v njievi vugradi* – u njihovim voćnjacima, *čriešnje* – trešnje, *Ifku* – Ivanku, *afieral* – zavađao, *paviedaju* – govore, *some* – samo, *z migumi* – trepavicama, inače mige migaju (u ovom slučaju se koristi riječ žmigaju kao žmigavci), *cede* – cijede, *škruapec* – decilitar vina i malo mineralne vode, *čez* – kroz, *gerla* – grla, *z gegačem* – džepnim nožićem, *čaka* – čeka, *koa bo vej* – što će biti sad, *zgatuavela* – završila, *na EF-EM valu* – FM valu (na radijskom valu frekvencijske modulacije), *ftihle* – utihnulo, *napual* – napola, *stoačene* – istočene, „*Zakon pive*“ – od slogana Ožujskog piva „Žuja je zakon“, *ad Loafcev* – od Lovaca (od rock grupa Laufer), *šteri* – koji, *laufa* – trči (germanizam), *kak je bil čistam som i nek bom njegva vada* – iz pjesme „Moja voda“ rock grupe Laufer, *mam* – odmah, *prekipele* – prekipjelo, *del* – stavio, *cener* – novčanica od 10 apoena, *svaiem* – svojim, *potem* – putom, *nišči* – nitko, *napajal* – napajao, *koa oacu* – što želim

COKU, MIKU

coku, miku

coku, miku...

pred hižu si je dala deti veliku žibaču

v hladu na nje leži, pak se cuoče

vrtek je njenj zaraščen v kojakvem draču

glavne da ima cvikere črne i vuske kratke lače

coku, miku

coku, miku...

suseda cijeli dan kopa, plijevi, k večeru zalijeva

sake male se skrivečki nalukne prek plota

da z mojtiku drač mlati, nervoza je z oči sijeva

došel je muž, štel bi pumoči, a same se mota

coku, miku

coku, miku...

zdej bum zgutuovala, puoke si došel?

k tomu, prek plota rajši tuđuga drača glediš

mojtiku sam iskal, nigde je nis našel...

zate si škarije za živicu zel, pak zdej sline cediš!

coku, miku

coku, miku...

mesec je sunčeke z neba zrijeval

zamučale se, vanjkuši su senji već puni

kokut je zdavnja svoju zadnju udpupijeval

same cvileča zibača v glava zvuni

coku, miku

coku, miku...

SLIČNE A DRUGAČ

Šuple glave,
zluočā,
plebisciti,
bedastuoča.

Plešiva glava,
dougī vrat,
brez škrlaka
prvi svat.

Stare cifre – računica nuova:
zmešancija sakejaka,
puca za zamuža iti,
dejčec pri dobe za ženiti.

Tripartitum, paragrafi,
kontraktuši o prčije.
Koj bou kemu,
koj je čije?

Domače rieči restačeju črvi,
male srca - čude krvi.
Silencijum,
čkomete dragi ludi.

Roboti fletni,
kak muha brez glave, čovek bloudi.
Nie mi do šale,
a niti me koj čudi.

SERAFIJA

Križne boli zvezale so me
z kamenjem vulice.
Telo mi difti, serce je stalo iti.
Črni oblaki zastiru sonce
i mega vida.
Ledvene kapi dežda draplju obraze.
Okoli mene mraki rasipaju smeha i
glase.
Vmrl je!
Stiščem v roka beli robec.
Mesto takanejih cifri Njegva krf
scrtala je svega lika.
Zviranjek ufanja otpira molitva.
Otec naš!
Svetli angel pred menom stoji.
Neje konec, rodil se bo znovič.
Vuzem dohaja, Serafija!
Vuzem dohaja, Veronika!

Serafija – prema viđenjima blažena Anne Katharine Emmerich pravo ime biblijske Veronike, *difti* – ostaje bez zraka, *ledvene* – ledene, *mraki* – mistična bića koja donose bol, sumnju i patnju, *cifra* - ukras, *zviranjek* – izvor koji se otvara nakon dužeg perioda kiša

EVAK

Da bar vuoda ne bi bila muokra
Da bi curiele ed zemlje prema guore

Evak se pišu najskopljieše pepievke
Evak se gubi sebe
I znuova etkriva sebe
V ečmi drugega čevieka
Uosmega dneva v tiednu

MI SE NEKAK SMILIŠ

Gda te vezda gledim
Mi se nekak smiliš... Duša me boli...
Kaj više nigdar nikuga tu za videti ni
Kaj si sama kak duh ostala
Na kraju sega kaj si značila
Pokle duge, duge i pune liet
Hasnovitog vremena
Mouke, dela, kvara, grieha,
Svaje, mirenja,
Vu zuzah rađanja i hmiranja.
Gda je god duoj udhajal
Pak morti i za naviek prešel, na on sviet
Ti si se saki pout još male stisnula
Si male čepila kak čura na jajca
I tak vezda te više niti puol ni
Sa si mejša i mene mileša
Sa si već vuse prešla.

Žljebnjaki su sprhli pak su precureli
Vezda deždi kapljeju pu žulji i dižnjaki
Buli me saka kaplja, kak da me nešči touče
Kak da mi lasi puče
A ja sam već predalke prešla
Kaj bi se vutem sem snašla.

Propadaš, ti tera si bila kak gizdava puca
Za zamuš iti
I sem, kak dobra mati biti..

Zahrđavela je kosa i čavelj na ne terem još visi
Resušili su se kutači na drvena kuola
Respoukel se trček... Kusača...
I širuočka i srp su nekam zginuli
Riglja na kuočaku se ne da udrigljati

Zahrđaveli su panti na štalska vrata i ključ i kvaka.
 I mali obločec na štale se potrl
 Potrl se oblok sreče
 A steklovinje me točne vu srce piče
 Prašina i paučina je zaplela senje v sušu
 I vu moju dušu... Još ju senjam...
 Još sam nutre... Čiste stiha dišem...
 Vu zuzah ti ovu pesmu pišem

vezda - sada, *smiliš* - žao ti je, *hasnovito* - korisno, *svaje* - svađe, *hmiranja* - umiranja, *udhajal* - odlazio, *morti* - možda, *čepila* - čućnula, *čura* - kvočka, *vuse* - usukati se, *sprhli* - raspali, *deždi* - kiše, *dižnjaki* - ožiljci, *zahrđavela* - zahrđala, *respoukel* - prepolovio, *trček* - panj, *kusača* - panj na kojem se usitnjavala zelena hrana za živad, *širuočka* - sjekira za usitnjavanje zeleni, *riglja* - metalni zatvarač, *udrigljati* - otključati, *potrl* - polupao

LJUBAV

Čem ti hudoskrbnost zazove anemiju
 od kotere si prespomočno mučljiv,
 ona ti potajno krv bude dala
 od oprost, pofal i smešćecov
 vusput zroku izražavajući sućutje polak drempetljivosti.
 Čem ti se samina pretvori v anakundu
 i obmota te kak da hoće z tebum tango tancati,
 (zaprav hoće vuživati gledajući te
 kak se zpričavaš ar ne znaš te tanc)
 ona bu zapopevala tak nevino
 da se kača posramela bude
 ter se bu povrnula k tenjam,
 kotere najbolše znaju vse tancov fele.
 Če te hudobne reči opleteju z nevidljivum pavučinum,
 od čega nemreš dihati,
 a išče ti se i srameti kajti vse zgledi najnormalnejše,
 ona od tega bu naredila halabučnu predstavu
 v kotere te reči buju bogečke bapke na koncu,
 kaj je sudba vseh plačnikov.
 Če te ostavi vedrina ar nje se gledi televizija,
 ona ti bu verodostojne hece pripovedala
 pokazujući ti muhu kak se čisti,
 oblak kak se debeluši, a na dijete je,
 veter kak se nestrašljivo zabušava v hiže,
 ljude kak se kopičuju v dugočasju...
 Naravno, ti nemreš a da ne budeš
 njejna odjeka
 ter vre opraščaš, fališ, smešiš se,
 popevaš, delaš smešne grimase, pripovedaš hece
 kajti ju ravno tak najbolše krepíš
 kak bi njejna karavana v miru išla dalje.

hudoskrbnost – tjeskoba (moj neologizem), *mučljiv* – mučaljiv, *sućutje* – sućut, *drempetljivost* – nespretnost, šeptrljivost, *bapka* – lutka, *debelušiti se* – debljati se, *dugočasje* – dosada, *odjeka* – jeka

DVORIŠČE I MUZIKA ZA VUHA

Ku-ku, ku-ku, kukaveca kuka,
zs gori čuje se velika buka,
kukaveca kuka, veči ona da je budna,
nešče je ne poslušā rano je vutra pa je nepočudna.

Kljuc, kljuc, kljuc, pa pljuc,
kokuše kljucajo po železne padele,
kljuc, kljuc, kljuc, valja vutra prašajo za jelo,
baka i dedo, zs kukuruzan napunejo padelo.

Ku-ku-riku, ku-ku-riku, tu je maja slika i prilika,
zbedi se peteh i tako jaku kokurika,
zdigne gvavo, kukurika bez jezika,
sako kokuš k sebe zivka.

Nakostrješi perje i vajle va trk,
kokuš ganja, smeje mu se brk,
štrk, brk, zvrk, uve kokuš
ale zs strani čuješ bako, kuš!

Mačak ganja tigro svajo,
piha ona jer na sunce be spa,
velike mu brke parajo zrak,
zdigne Miško rep i onda je slep.

Liska krava nebe pogazea ne mrava,
somo gleda ke je gozba,
ke je je friška zelena trava,
zas mukanjen na tu upozorava.

Prasac male valja se po bvate,
več je bvata, bl on cveta,
se je dobru, se se na nega hvata,
prave je igrač od bvata zanata.

Taku je saku vutra, kukaveca kuka,
kljuc, kljuc, pljuc, kljuc, kokuš čopa,
ku-ku riku, mijau, mijau, iš, iš,
baka reče va hiše je i miš.

BILJEŽIM SE SA ŠTOVANJEM

„Draga milostiva, ljubim ruke!“-
negda bi pravi kavalieri rekli
damama z škrljakem na glave.
Negda bi i pušlec cvetja
znali dati posle španceranja
vu nedelju pu belem Zabregu gradu.
Morti bi se prešle i vu Sanobor
na kremšnite.
A denes više niema kavaliera,
zaprav više ne znaš gdo je muški,
a gdo ženski.
Zapikavaju si cveke vu vuha i vu nos,
hojdiju vu pudrapanemi lačami
kaj da su ih cucki zdrapali.
A ja se bilježim sa štovanjem
da se vrneju oni dani
bečkih škola na horvatske zemle.

STARI FORINGAŠ

Očel je snočka stari foringaš.
Zaprl je joči i stiha zdenul.
I njegva je zvezda opala med šaš,
kak cvet na mrazu tak se povenul.

A još je včera konje zaprezal,
svoju zadnju foringu odvozil.
Kak i navek z nama se je zezal,
a pred raspelom se je pomolil.

I ne bi se to tak čudno bilo,
da neje navek bil zdrav kak dren.
Vele, da ga je srce ostavilo
pak si je zdenul vu jeden tren.

A još je včera konje zaprezal,
zbigecal kola kak da je znal,
da se više z ničem ne bu naprezal,
da bu znenada zanavek zaspal.

Očel je snočka stari foringaš...
A još je včera konje zaprezal...

ZIPKU SEJNA OGNJIŠČE I HIŽNA STREHA

Znova su južni vetri zapuhali,
 nazveščaju minulost još jene zime.
 Staračke roke v molitve se sklapaju,
 zipku sejna ognjišče i hižna streha,
 duša je želna detečega smeha.
 Staračke oči v prazne glediju,
 načulena vuha zabadof čekaju
 korake dolazeće na hižnem pragu.
 Trudne, drhteće rouke se širiju
 meste vnoka prazninu obgrliju,
 stiham jenu sozu spustiju.
 Vupanju i tičem širiju se krila,
 v zraku se čutiju cvetne duhe,
 rojiju se misli, čele i muhe.
 Grle stiščeju tihobe douge
 otapljaju se zmrznute lokve i touge.
 Zarašćene dvorišće pune je trjna
 povehnule spomenov i vupanja.
 Zipku sejna ognjišče i hižna streha
 duša je želna detečega smeha.

sejna – sanja, *znova* – iznova, *nazveščuju* - navještaju, *načulena* – osluškujuća, *zabadof* – uzalud, *hižnem* – kućnom, *trudne* – umorne, *zarašćene* – zapušteno, *trjna* - trnja, *vnoka* – unuka, *vupanju* – nadanju, *spomenof* - uspomena, *čutiju* – osjete, *duhe* – mirisi, *tihobe* – tišine, *otapljaju* – otapaju, *povehnule* - uvenule

SMRŽNJENE NOGE ZAMOTANE F MAMIN SVITER

Zima je. Snieg je nacurel do oblokof.
 Z hiže se nemre vun.
 Ne vidiju se steze, pouti niti ceste.
 Imam trinaest liet, gledim čez okne,
 prijemlje me umor, driemanje i nemoč.
 Boli me gerle i glava. Na noge već nemrem stati.
 Serce preskače ogenj koj ga streptokoki kuriju
 i priređuju lomaču za mlade čerljene plivače hu meni.
 Moja mama vidi da sam betežna, gledi me,
 veljika sam, već me nemre nositi.
 Gorim, treba mi pomoć. F suše grabi senjuge,
 zamata me od pete do glave,
 moja mama splašena brzonoga serna.
 Prtime čez gljibuofki snieg, išćeme stezu,
 spuodi kuože švicarec rieže živce .
 Moje mame rasteju jaka orlova krila.
 Da su mi noge prešle f meljin,
 I postale biele kak smeržnjeni snieg ,
 sliiekla je svoj sviter, obmotala ih, zgrabila me,
 zamahnula z krilima i mi sme otrphale
 do perve hiže s teruga se rafinga kadile.
 Otopila mi je noge na šporhetu, štonfi su pregoreli,
 a kerv je opet otprla steze do mojih persti.
 Mama nie spešala, nosi me,
 žmefka sam, krila ne popuščaju.
 Do hošpitala i postelje tri dana jahanja
 na bielemerzlem konju.

Mnuoge čerljene oluje su harale spuodi moje kuože
 i neumorne vrtele resklamani kotač življenja.
 Denes se ne zmislim kak su me vraćili,
 zmislim se same mojih smeržnjenih nuog i
 mame kak bez svitera derhče f biele čekaonice.

JAPA

Gledim te roke staroga jape,
Kak čez život se one pate.
Trda je koža kak trsova kora,
Vrema ga tera delati se mora.
Kosti mu škripiju i se ga boli,
dok mladoga trsa prignjen koli.
Čujem ga kak mu potiho veli:
Rasti mi rasti trsek moj mili,
Kaj bumo od tebe veseli bili.
I kad oslabim, me to zjača
Z zemlice i korena tvoja pijača.

oblok - okno, prozor, *prtiti* - probijati se kroz snijeg, *sviter* -
vesta, *ogenj* - vatra, *streptokoki* - opasne bakterije, *čerljeni plivači*
- eritrociti (crvene krvne stanice), *betežna* - bolesna, *iščeme* -
tražimo, *spuodi* - ispod, *švicarec* - oštri džepni nož, *noge prešle*
f meljin - (izraz) kad utrnu noge, *šporhet* - peć, štednjak, *spešati*
- posustati, *vračiti* - liječiti

JAL VU CELOFANU

Kaj se tu more...
 Jal je vekši od čoveka.
 Nema na Zemlji tekmeča.
 Nazloba i jal so fele niskeh strasti,
 i pri spametnih i pri bedastih.
 Čoveka muči ak' je nešče
 fest brke omastil,
 pak k tomu dođu i druge slasti.
 Jalniki postanu nazlobni,
 puni grešne serditosti
 postanu i kervoločni.
 Se najgorše želiju
 onemi kaj su bogati, drugački,
 kaj se im ide od roke,
 i onemi kaj su na vlasti.
 Budu jim još i oprostili vlast
 budu oprostiti sê, al' peneze ne
 jerbo jih bu jal poždrl do kosti,
 morti i kosti ak' mu ne bu dosti.
 Medtem su se jalniki spametili,
 su jal v celofan zamotali.
 Ve ga prodaju v finem paperu,
 zamotan tak kak dar,
 dobl je vekšu cenu.

ŠČERA JE ZUTRA ISKOV

Ščera je f negda ustov,
 no štev je i un napri iti
 pa je sepusuot zutra iskov.
 Unda je pred sobum denes videv.

Z daleka mu je fejst mahov.
 Je de zutra videv, s kričum ga pitov?
 Denes pa je nie ščera ni gledeti štev.
 Ka je bilu je bilu, baš si je mier puželelev.

Unak bu već zutra un ščera pustov.
 Zatu bu si denes miera dov.
 Ščera pa je dale zutra iskov,
 ka je negda bilu, nišče je nie pitov.

Aku fletnum ne najde zutra,
 ščera bu puzableni ustov.
 Zutra pa je samu napri išev.
 Ni na denes se nie ubrnov.

Se muderneši je saki dien biv.
 Na ščera je zutra čistam puzabiv.
 Baš ga briga ka je negda bilu.
 Zatu bu se ščera puzabilu.

ščera – jučer, *zutra* – sutra, *iskov* – tražio, *negda* – nekad, *štev* – htio, *napri* – naprijed, *iti* – ići, *sepusuot* – posvuda, *denes* – danas, *fejst* – jako, *z kričum* – glasno, *pitov* – upitao, *ka* – što, *mier* – mir, *puželelev* – zaželio, *unak* – ionako, *pustov* – će postati, *fletnum* – brzo, *puzableni* – zaboravljeni, *ubrnov* – okrenuo, *muderneši* – moderniji, *čistam* – sasvim

RIZNICA IDEALOF

Čuvli riznico svojih idealof
za koje si pripravan poginoti.
Ne posustaj pri prvoj prepreki
koja bi štela žor tve volje pogasiti.
Idi dale i dale, se do svega cilja.
Ravnodušnost pošikni fkrej,
a snago vrlin raspoznaš i dozovi k sej.

V serce privleči se koji so nevidljivi.
Baš tem se približi, za roko jih primi
i ponodi naj se vuprejo f tvojo dobroto.
Nekoji med njimi so f svem životo
za nas potrošili so snago, kaj bi mi
se meli i postali baš to kaj denes jesmo.

DEŽĐ

Padam. Razmišlam.
Česa se na svetu ima?
Kaj je se v ove vulice, v noči, v zdenjave?
Mesec me gleda...

A čudesa, a silesa! Tulika svetla tu dole svete!
Mertuča se obr zemle preleva, padam.
Debeli mački pri štale mrnjavčo, kaj li se mene?
Nori cucek na nikaj bafče, kak da koza trčka riče.

Senja me k sebe na membo zove, navžila se je ljudev.
Cveteče mi neje više žeđno, ne bo se osušilo.
Noć me bo seboj pokupila, nekam.
V kmice bom spal dok me pak na vulico ne zlejo...

NA BREGU JE CIRKVA STALA

Cirkva draga moja i Ti, Martin Sveti
slavime te v jesen, pošujeme v leti
Dokud jokom vidiš to je Fara tvoja
Zrasla je od muke i težačkog znoja

Martin moj, poglej sad okoli sebe
Sporušano, spokršeno, zrovareno
spodeleno, razdrto je na se fele
same još naš dreveni kipeć stoji

Nema više ni korena de je trsje rasle
saka klet si sada svoju cestu oće
skrčili su trsje, zaniščili voće
kej da bil tu nigdar nesi, se se skrile
male kleti, kej da tvoje ne tu bile

Slobune popitaj zakej se ja plačem
Dragi moj Martin dej gledj sramotu
Veliku sramotu, bogme i grejotu
Vu ove vreme očej trage tvoje zbrisati

Klajncov nema, steze v drač zarasle
pak se zate plačem, oko cirkve skačem,
soze brišem, plačem i lamačem
i za našem kupališčem plačem

SPOD ZRAKE SONCA

Da mi se kak cvet
spod zrake sonca zbuditi,
v jutarnji rosi se hmiti,
izvorske vode napiti.

Da mi se kak cvet
spod zrake sonca zbuditi,
raširiti latice sakojačke fele,
čerlene, žote, plave.
V tišini i spokoju
poslušati šum Mure i Drave.

Da mi je kak cvet
spod srebrnoga meseca biti.
Svoje senje pod zvezdama skriti.
V krilu snene doline
i plave nebeske mesečine.

GOSPODAR ŽIVOTA

Sfuren je taj
kej bi rekli život
i leta letiju poprav
kagda ji neko tira
letiju sav je zežvakan
saki dan se više
pak se nemreš zmisлити
kej si štel povedati
pak stalne nekej iščeš
i nikak si nemreš
te život posložiti
stalno kak nekej ti fali
A ja si mislim
pak nebu mene te život
gospodaril i ja si bum
sad ovej čas zela se v
svoje ruke i se bum
posložila baš kak sem si
predi koji čas zmislila
v svoje glave
Pak se nemrem
više ničesa setiti
kej sem pred koji
čas imela v glave..

I tak sedim i z batinum po
podu luplem i študeram
jesem jela ili nesem
I tak je saki dan ničesa
se nemrem zmisлити...

PRIVID

Jenput gda te već nie, gda nisi tu vu poseti,
gda si na meji šteru ne dosežeju naše misli,
drievo i dale raste i imele su vu njegovim vejama.

No drievo se ne da, korenina se trdo zatrla vu glibinu,
požira sokove zemle i souze neba.
Nabira gode i zna da još ni konec.
Njegve meje su meje njegovih vej i meje njegovog korenja.

Ptiči med vejami z krili lepeču,
Žvrgolje, popevaju i se je iste,
saki den je glih tak lepo kak i prej.

Vse je same privid vu cajtu šteri sigurne nie naš.
Sonce i dalje zahaja, znova farba oblake.
Veter se igra z listjem, kopiči ga i pak zdiže visoko nad
brieg.
Hosta diši po življenju, po vrganji i cvetju.

Čist isto je i same je iluzija.
Cajt je, naša vizija, po njej imame naloge:
hoditi i znova se zaputiti na još jeden pout.

Jenput, gda nisi već tu, gda si z druge strane meje o šteri
prav za prav nič ne znamo, če je je i kak je široka
i kak je gliboka, je beskončno to kaj dohaja.
Su naše meje samo naše misli? Smo mi vu tem cajtu same
privid?

JALOVE SENJE

Mi je ni za silu
baš sakoga bokca videti.
Gda bum se mogla,
bez straha,
v svojoj nutrini otprti?
Jemput bi štela mirno
kraj božjih plahticah iti.
Bar negda bi bilo lepo
med grme jorgovana ziti
i mirise poslušati,
glazbu videti.
Če je to previše,
porinem noge v potok
da ih malo rashladim,
razgrnem granje z rokom
da lakše zaspim,
naberem si mali pušlek
šumskih jagodi,
vevericu z očima milim...
Ljudi božji,
je to meni za silu
da si tak jalovo želim,
ak saki put opadnem z postelje
ili se samo zbudim.

NA KRAJU

Zake se človek same ne hgasi,
zaklopi krile kej leptir pred nuoč,
same se ne zbudi
i mirne zdehne svoju zadnju muoč?

Zake si človek ne bi zebral ruožu
po tere bi imel furt dišeči trag
i maloga tiča spod strehe na kruovu
s čievu bi piesmu čuval stari prag.

Saki bi muoral na kraju si najti
narašeni oblak kej vanjkuš za senje
i pinklec mira h sercu dobiti
dok certa življejnja se vidi se tenje.

ŽIVLIEJE BEŽI

Živlieje beži pred očej,
jegova duha nit se z vetrom ne vrne nazaj.
Vu tem harcuvalu z cajtima
vu čoveka se zavlekel strah
šteruga nebre z sebe stirati vun.
Strah ga je da na ftegnul svem detetu se reči
kaj bi mu trebalo povedati.
Ne zna al bo dočecal plod jabuke vu vrtu
i zagrizel vu jejnu slast.

I kak god se žuri,
živlieje je naviek pred jim par korakof naprej.
Topi se kak cukor med zubmi,
nestaje kak mesec za bregom,
z rok mu se zmekne kak kača.
I čovek ne zna al bo vu drievu zarezal sve ime
prej nek mu bodu zaigrali posmrtni marš.
I nebre zastaviti cajgere živlieja
da zavrti još jempot sve sreče kotač.

Na stigel na soncu
nit trepnuti z okom, z prstom doteknuti cviet,
na ftegnul nit z lista posrkati kaplju rose,
spovedati svoj zadji grieh.
I prej nek bo spokeval popefku živlieja,
vu meglini bo mu fpešal korak,
vu čkomini bo mu se zatomil glas.
Živlieje fletno zgori kak svieča na duplieru,
čovek se kak prah presipa vu majkicu Zemlju.

duha - miris, *harcuvaje* - borba, *šteri* - koji, *ftegnuti* - stići, *stirati* - istjerati, *jejnu* - njezinu, *cukor* - šećer, *fletno* - brzo, *čkomina* - tišina, *duplier* - svijećnjak

SI SMO MI DUDEKI

Si smo mi dudeki
Mali i veliki
Poštenjem rođeni
Nepravdom pogođeni
Se prihvaćamo
I na dobro obraćamo
Bumo i dalje takvi bili
Nigda se ne bumo premenili
Poštenjem se ponosili
Makar nas budo i gazili
Bedake z nas delali
Al dudeki bumo ostali
I poštenjem se štimali.

DO GDA TAK

Opet iste slike, opet iste senje,
Dnevnika me strah.
Negdo je nekega zbil,
negdo je nekega hbil.
Letiju eroplani, padaju bombe i raketlini.
Rušiju se droni, neboderi rasipavaju,
kak od šibic.
Muži, žene, deca,
svoje mile iščeju.
Krič, krv, souze.
dim, pepel, souze.
Do gda tak?
Z oblaka praha človek beži,
dete na rokah drži.
Vu gro-planu oči,
žive su, ali kak da nisu.
Zmrzle su se v jenem kratkem hipu,
vu sekundi kaj traje kak cela večnost,
od postanka do denes.
Do gda tak?
Vera mi je fse tenja, ufanja fse menja.
Zakaj to dopuščáš?
Ti kaj fse moreš, Ti kaj fse vidiš.
Kaj smo zbilam tuliko krivi,
da tak kaštigani moramo biti?
Od krvi i souz morje bi se moglo naliti.
Do gda tak, do gda tak?
Dok nas bu?
Ne, tak bu i gda nas ne bu!

MOJ JEZOŠ

Brez Tebe sem nič, moj Jezoš,
nej nišče,
nigo čistarn nič.
Brez Tebe sem misel, kero nišče ne misli
i suza kero nema što splakati.
Brez Tebe sem cvet, keroga nišče ne občuduvle.
Brez Tebe sem kak Stradivarijove gosle,
kerih se nišče nesmi doteknoti.
Brez Tebe sem prelejpa simfonija,
kere nema što zaigrati.
Brez Tebe sem nič, moj Jezoš.

Ali, s Tobom sem se.
S Tobom sem zaljubljeni metul,
s Tobom sem ftič keri seja,
s Tobom sem cvet keri popevle.
S Tobom sem roka kera boža,
i nežni glaos, keri sakoga zmiri.
S Tobom sem lahko se, moj Jezoš.
Očem biti svetlo, kero fest sveti
i ljubaf kera sakoga greje.

GLASI

Mirno v podolju ivanjsko polne dogoreva,
A kajkavske perle z jočijo svetle...
I celi kraj seva, naše glase preleva.
Tu v kesno leto naši glasi se pleto
I zgađajo se v nebo i po zemli po sot.
Tu de rode kruže tijam do trome oblakov
Tu je prestrt naš mehki
Kajkavski krov.
Tu otrpli smo dvore drage nam mladosti,
A kesno leto škliske mreže plete.
Celi život smo pluli na oblaku.
Glas nam je več vsehnol vu grlu suhom;
Naš kaj kak ptica cvrkuče polehko,
A tromi let oblakov i rode
Vleče za se bom pesmo otegnjeno daleko.

F CUKORPIKSI

Smoligači ogje
kuriju, vužižeju:
Daleč se bleščiju,
reku pozdroviju.

Cajti su od štita
i mača skovanih.

Petrica Kerempuh
bi popeval
či bi hasnilo,
ali rojši muči.

Gubec bi se pod lipom
gori stal i gledal bi
na stubičku bokčiju
i gospocke dvore.

Ah, kaj se tu more?

Jeni su f cukorpiksi,
jeni v draču i trnju.

I takitak jim je sejeno
či buju na galgah visili,
kajti jim življenje
po cvetju ne diši.

JOGNJENA ČKOMLJINA

Spisavam.

Čitam se: zrak plavo na farbarske točke! Dok preletim prek
seju listov, bom zletel vu handrak.

Neje se tu nadati olakočenomu potu — granje se laprdašu
ne razmikava. Koraka nemrem pred se deti, a da ne trgam
se pod sebo.

Zgora se dole poleku primikavam — silovita je duha
zemlje.

Rascepljenoga jezika, zvrđavam pa zavugavam za čoške od
zgošnjenejo reči; poznado me i vlaga i zdenjava.

Spod listinca ludara se nalukava, lepljiva i debela.
Zabezeknjeni glivar po sivkastomu klobuku plaže. Sreča da
nesem na njegovom mestu, bi se otroval!

Priskrite me peruške žulje, kičmo tiščo...
Dojde mi da jognja hitim, vužgem, zežgem, poletim —
kađenja i priprdavanja sem se navžil!

Čkomljina zahrnkava i bafče na me; joči ji se krese čez
drevovlje, šepčo mi: *Počini si, krilato gamadovlje, prilegni v
mehovinje. Senjaj...*

A štel sem samo zdehnoti još jeno ljubavno pesmo.

KJESNA VURA

Brava reske zacvilila
kjesna vura prijela za kvaku
silueta z vurmara vu glavu
slatki senj presenetil se
obrnul plečne na drugu stran
oseti da je nešče ž nim vu komorice.
Vupita na glas.
Gdo mi je pretrgel slatki senj?
Kjesna vura posluša
postel zglavlje sanduk za posteljino
sličica Majčice
vuje čuje
lefke blage šuškanje z paperem
na sličice
duša poslužena
darovna mešica odslužena.
Kjesna vura nikak prejti.

NORA, NORA

Marmelade, čikulade!
Kremenadle!
Lake note!
Hladetine i Griotte!
Cucke, mačke i Merlote!
Žufku kavu.
I kajzeršmarn.
Stare vure i porculan.
Jer tak Bogek,
il Belzebub!? hoče?
vsaki ima svoje
slaboče.

Pak ih skriva.
Laje.
Fanta.
I baje.
Jer vse dok je bedastoči
i življenje traje.

A ja...
Kak da nisem z matere zišla,
ili me je sklajbal
kakov anarhišta!?
Očem samo jedno!
Slova!
Slova!
Slova!
Gda med njih zajdem,
kak da sem nora!

Mislim...
dok ih hrdam,
kak siromak okrajke,

za drugoga žufke,
za njega slatke.

MARŠ NA REČI

I zešeju lampe.
I svetliju se požiraki.
I ftaplaju se reči.
Vu zemalskoj klaki.

Ftaplaju i gnijeju:
Vu možđani i čreva.
Pod mesecom i zvezdom.
I križom od dreva.

Reč navek ide.
Reč navek ide.
Prva.

FRLUNCE BI Z NOSEM PARAL

Rodiš se kak bougec, gol i bez inventara,
puožeš, gmižeš, pak se osavlaš,
štel bi čvrste na obadvije noge stati,
a zabiš da muoraš cieloga sebe dati.
Doseči bi mam štel i one kaj fejst je visoke,
a još nis' poštene ni z žlicu jesti počel.
Kak zvihlanec bi, na horuk, čim prije potegnul
one kaj još nisi ni zapraf započel.

I pokazati da si močen,
da ti to moreš, to bi ti štel,
frlunce bi z nosem paral,
cieli sviet bi mam pod noge zmel!

Al' sviet je arena velika, nigdar prazna, nigdar zabad,
vu nje se tučeju od postanka brati,
kak Kain i Abel, onak zapraf.
Zakaj naviek slabšeg i menjšeg od sebe biraš,
kaj si tak siguren da buš bolši, ma kaj blefiraš!?

Prije nek osoviš se na noge svoje, nafči se klečati
i pognute glave ponizen biti,
jer tak bouš najprije svoje bolke videl,
a mourti se i nafčiš kak ovaj sviet prehoditi.

ZAČKOMEL JE VETER

Začkomel je veter kaj zibal je brezu,
listje još drfče, kak rouka vu rouki.
Leptir je žouti odmora iskal
i počinek našel na našoj kloupi.
Začkomel je veter na prazne kloupe,
reči su tvoje ostale viseti vu zraku.
Same želja je ostala svetliti vu srcu,
kak ivanjska kresnica vu mraku.

DOTEPENKE

Predi pune pune leti gda jako mala curička sem bila
Bakicu zagorsku i nanu bosansku gda sem videla
Nigda, nigda ja njih dve ne bum pozabila
Moja nane rahmetli iz Bosne
ugoste nam prvi puta dolazila
Ampak bi pri lesi stala i susedom Janom pripovedala
Moja nane iz sela bosanske zabiti daleke
A i suseda Jana predi neki dan z Tuhelja se v beli Zagreb preselila
Dobri den kak ste suseda?
lepo je Jana moju nanu pozdravila
Merhaba, mašalna dobro sam, evo tamam doptvala vozom,
pa se nako malo umorila.
A ti si komšinica čeri i zetu mome, jel tako?
Bujrum, haj na kafu.
A šta ima u tebe, imaš li kolko djece?
upita i nju nane moja.
Je fala bogeku dragemu, mam sineka, Franceka.
A el ti kulike dece maš ?
kraj rasklimane lese Jana je stala i povedala.
Eh... draga ti moja, dvanes, dvanes sam ih rodila,
al u mene samo petero živo ostalo,
rat i bolest ih odnilo,
štaš teška vremena bila...
Jezoš Kristoš... Jana se krsti,
z rukami za glavu se prijela,
pak na stolček sela
I duge duge vu moju nanu gledela.
Moja nane u kafenim dimijama i bluzi i bijeloj šamiji,
Na noge natakla nanule
Jana prek plisiranog šosa bljuzu je imela,
širci črni,
zmazani, i rubac črleni,
škornje glajnc nove
Duge su mučečki, jedna vu drugu gledele
Se su bez reči se razmele.

JOBLUK

Niz tanka-pjesama

Vuz jobluček
pri peči sedim
gledim na put
čez flance paprike
v stare ranjgle

naš je poštar
prezujal na motoru
javla se kos
pisma z dimnakov lete
starešima v nebe

nedela je...
po selskim hižicam
tancaju firunge
mrenaste joči glede
na cestu i na most

čekamo decu...
a zutra prek vrtne lese
i celi teden
pojdemo k susedima
brblati o svojima

lehše nam bu gda
protuletnjak se zide
vrnu se štrki...
na zelenomu polu
pak bumo svoj na svomu

SVET SE VRTI, MI STOJIMO

Svet se vrti, vse je isto,
rat i glad su stare vesti.
Ljudski rod se navek nada,
a vu srcu raste jada.

Zemla gori, voda beži,
bogat vse jemlje, siromah streži.
Oblaki črni nad nami stoje,
a mi vu trudu čekamo bolje.

Kam to idemo, kam nas pelja,
nigdar dosta, nigdar delja?
Pak se smejemo, pak se snebivlemo,
a v sebi dobro znamo da niš ne delamo.

PRAZNINA

Dragi Bože ti vse vidiš
i vse znaš
Ne uskrati mu milosti
gda bu denes
pred tvoje lice stal.
Morti se kaje i sad mu Je žal
morti drugče nije znal.
Puno je pil i grdo klel,
čudaj je put stisnutu šaku
na lice bileg mi del.
Gda sam oca i mater
za pomoć prosila
samo sam grdoga špota dobila
Ne cmizdri kak nekakva mužača
nema koristi od plača
Vu našu hižu nemreš nazaj
život na zemle trd je i žufki
na nebu je raj.
Denes sam pokopala tuđinca
kojega sam mužem zvala
kuhala mu i prala
a nigdar ni jedno jedino fala.
Sad na vetru stojim sama
kak žalobna črna vrana,
ne znam kam ni kud
dragi bogek pokaži mi put.
Leto življenja je prešlo
za vuglom već čeka zima
još štela bi nekaj
od sebe dati
ali vu meni je samo praznina.

ZAKAJ JE EVA ZA VSE KRIVA

Gledim na dvorišću jabuku
Črlenu, zrijelu dišeću
Zela bum ju z grane
i pojela sam tak neopranu
Požurim se, popiknem se
Zobi mi zletiju nekam vu travu
Prekunem, zdignem se
prve na kolena, pak gore
Škripljeju kosti, boliju roke
Iščem zobe, bez njih - ništ
Dojdem do jabuke, visoke je
moram hitre po lojtru
Rastežem lojtru i ščipnem se
Souze su same skočile
Očale su mi mam opale
polahko po lojtre gore
Zemem jabuku i po lojtre dole
Zuje mi se klompa i zvrnem nogu
Jabuka se zaruola po trave
zemem ju i na bunar
Zemem staru, dedekovu kusturicu
Zarježem i jabuku i prst
Očale su ostale na stolu
tak mi i trijeba
"Staraaa, morem i ja dobiti male?"
"Čega?" - pitam ja
"Jabuke ne buš dobil, teške sem do nje došla..."
Za vse je Eva kriva, nju zovi nek ti ju da!"

PES NA LANCU NEMRE SPATI

Na oreju čuki čuču
odnekud sove huču
ze štagla mački meuču
a pes je zvezan za kuču

Po vrčalu se šečeju ježi
štakor po dvorišču beži
puščeni su drugi pesi
pak mu pišaju po lesi

Gazda ga z lancom zaveruži
tak da ciele noči ž njem ruži
lanec ga davi dok ga napijna
z kuruze se čuje divja svijna

ROKE MOJE MAMIKE!

**Vište, se je počelo da so roke moje mamike našega tateka
ksej stisnule,**

ž njimi me, da sam se ji još v želoco prekopicoval, fajn
petala,

ž njimi me, mom da me vum štrficnula i da sam se zabečal,
lepo dragala,

ž njimi me, onak vuhkoga na svoje cecke dela i lepo
podojila,

ž njimi me, onak zašulanoga i srditoga ninala i dimo dnesla.

Vište, roke moje mamike so nigdor ne dole kaj bomo bedasti,

ž njimi me, zaron vjutro v školo vlekla, tam me stajla i fajn
mi mohnola,

ž njimi me, da je kakši kec v školi pal od našega tateka
bronila, ž njimi me, da sam bil vum hmoji i ona soma znala po
riti počiti,

ž njimi me, na brigi mela i pisati vučila, tak kaj bomo navek
sega meli.

**Vište, roke moje mamike so nigdor ne dole kaj bomo bez
penez i bloga,**

ž njimi je, z beciklinom i po deždo i po snego v dero
kromonila, a i doma,

je ž njimi, v štrti vuri vjutro krmačo prasila i pajceke
vređovala,

ž njimi je, vjutro i zvečer kravaj vime prola i vmiro jih
dojila,

ž njimi je, naše čučike hronila i saki den jejci jim krola.

**Vište, roke moje mamike so nigdor ne dole kaj bomo bez
zemli,**

ž njimi je, kalampera brola i v palnico ga posprovljala,
žnjim je, na guhni kuruzo ljuščila i f kržjok jo nosila,
ž njimi je, rehe za koloče trosila i po nokli jih pobirala,

ž njimi je, konto vode z zdenca vlekla i za proje jo grela.

**Vište, roke moje mamike so nigdor ne dole kaj bomo
lačni i žejni,**

ž njimi je, fasunga nabajla i fajn emper juho zakuhala,
ž njimi je, čurke nadevala i z kalamperom jih pekla,
ž njimi je, palačinke zvordala, spekla jih i z cukorom
šulala,

ž njimi ja, bezga na protuletje brola i najbolšega soka igdor
slagala.

**Vište, roke moje mamike so nigdor ne dole kaj bomo
zmozanci i zamukjenci,**

ž njimi je, zamusikane šolce z kefom kefala i feeest jih
boksala,

ž njimi je, zašulanoga veša na crto ravnala i v ormor ga
poštelala,

ž njimi je, zmazano posodo prola i f kredenc jo posprovljala,
ž njimi je, flekave bloke gloncala, otrpla jih i celo hižo
razljuftala.

**Vište, roke moje mamike so da smo braček i jo zrasli,
cajt za sebe i tateka zele,**

ž njimi je, z tatekom pre sosedima na karterajo, fajn kortala,
ž njimi je, z tatekom i pajdošima na plesnjokima,
preštimono tancala,

ž njimi je, z tatekom da so f kakše toplice išli, joooko
mohala,

ž njimi je, z tatekom da so kakše hude filme ljukali, joči
fest tiskala.

**Vište, roke moje mamike so ve znucane i rom ve, moje
roke kcoj nucajo,**

ž njimi ji, krastave tepihe vum nosim i feeest jih klofam,

ž njimi ji, zmazane feringe doli jemlem i nazoj gori jih
hočim,

ž njimi ji, ve da je dosti betežna, po doktoraj skočem i
prohe ji nosim, a najtežeše mje,

ž njimi, skup z jenimi, ve da je našega tateka Božek ksej
zel, soze ji mekuvati.

Vište, ak i vaša mamika takše **ZLOTNE ROKE** ima,
skušuvlite jih, štimajte jih i kak Božek zapoveda, čuvlite,
nišči vas nigdor igdor nabo, kak ona rad mel, **NIŠČI,**
i zoto Vam, FOLA na semu ROKE NAŠIH MAMIKA,
FOLA!

vište - gledajte, *ksej* - k sebi, *ž njimi* - s njima, *prekopicoval* - trzati se u trbuhu majke, *fajn petala* - lijepo dirala trbuh, *štrficnula* - rodila, *zabečal* - zaplakao, *vuhkoga* - moka, *cecke* - dojke, *zašulanoga* - rudlavi, *ninala* - njihala, *dimo* - doma, *nigdor* - nikada, *bedasti* - glupi, *zaron* - rano, *mohnola* - mahala, *kec* - jedinica, *hmoji* - zločest, *soma* - i ona, *počiti* - udariti, *mela* - imala, *vučila* - učiti, *sega* - svega imali, *penez* - novci, *bloga* - životinje, *deždo* - kiša, *dero* - na posao, *kromonila* - rukama držala volan bicikla, *usmjeravala*, *čučike* - kokoške, *zemli* - zemlje, *kalampera* - krumpira, *brola* - brala, *palnico* - podrum, *guhni* - skladište, *kržjok* - kukurušnjak, *rehe* - orasi, *trosila* - stepati, *nokli* - po podu, po travi, *proje* - za pranje, *fsunga* - hrana, *emper juho* - juha od jaja, *čurke* - krvavice, *cukorom* - šećerom, *šulala* - zamatati, *zamukjenci* - zašuljani, *zamusikane* - uprljane, *šolce* - cipele, *ravnala* - peglala, *poštelala* - pospremala, *kredenc* - ormar, *braček* - brat, *preštimono* - lijepo, *hude* - filmovi strave i užasa, *ljukala* - gledati, *joči* - oči, *znucane* - uništene, stare, *rom ve* - upravo sada, *kcoj nucajo* - trebaju moju pomoć, *klofati* - tući, *feringe* - zavjese, *jemlem* - uzimati, *hočim* - kvačiti ih gore, *betežna* - bolesna, *prohe* - tablete, *jenimi* - s njenima, *soze* - suze joj brisati, *skušuvlite* - izljubite ih, *štimajte* - volite ih, *čuvlite* - pazite na njih, *nišči* - nitko

NAJ METATI LAMPAŠA

Naj metati lampaša,
Kipce teri zebu,
Naj saditi cvetje,
Spas mi to ne bu.

Vu zlaček natišči
Sve žalosti, zime,
Božiče i senje;
Nek snegi trage skriju,
Tek jeden bu pesnik
Pod orejom menje.

A na grobu samo
Nek anđelek spi;
Z jenim Oče našom,
Spas mi buš ti.

ŠTIELA BI OBLAK BITI

Bieli se oblaki
kak veliki bieli vanjkuši
ud najmekšega perja
rasprestireju pu nebu.
Liene se pretežeju
kak kače
na vroučemu souncu.
Lučem ih tak,
gruntam si,
muora da je baš liepe
nebeski oblak biti.
Moreš spati, valjati se,
ubračati, tancati
du mile vuolje.
Mozak moreš
na pašu pustiti,
za nič te nije briga.
Kak bu da bu,
duobre bu.
Bil dešč, sounce
ili pak snieg ledeni,
ti skutren gore dudiš.
Mienjaš perje
biele, sive, črne,
pu raspuloženju.
Visoke gore
blažene driemleš i senjaš.
Štiela bi i ja
oblak biti,
pud rubaču nebesku
male se skriti,
putuvati,
o ničemu brigu vuditi.
Same senjati.

MUČEČA STEZA

Vuprlo se letno sonce vu srebrno listje breze
i poteglo z dogom sencom na mučeče steze —
zišle so se kak trudne snehe v križanju kre pilja
dé trmiju kak v mem kotu, mâ motika bez štilja.

A trmi i noro vréme i hudodélnost déla
kre pilja več života néga —
sreča se z nesrečom splela.

Ne hodiju kola z mârhom
prâznom polju néga kraja
polek pilja ni žive duše
ni dečko z pucom se več ne shaja.

Na dalkoma samo drač
štir z lobodom se popléče
črez trdo grudje ni lât kuruze
nit za seme se vum ne vleče.

GELERI I KOLAJNA

Rajnen na fronte za domovinu
Brez leve noge do kolena
Branitelj nojsi svetu zastavu
Na spomen suborcuf z rovova.

Vupert vu praznjoču življenja
Veteran vniščene mladosti
Stoji pri oltare naše prvostolnice
Zazibljen v rokami slavnih cajti.

Obrnut k Device Marije
Z desno roku na sercu junačkem
Skrušene išče oproščenje
Za poblođeni svet i dušmane.

Žive jadi klečečki spoveda
Hostija mu leči rane tere boliju
Na prsi zlatna kolajna se ziblje
A z notra ga žmefki geleri tiščiju.

I pak bi da opet treba kaj dati
Od svoga tela komadič otkrhnul
Živlejne bi svoje za domaju
Othičen od svih v zemlu zagrnl.

KAJ TI PREOSTANE

F penzije sem od lane
piem, pušim,
tu i tam prelistam novine
i onak polafke
fkradem bogu dane.

Dani su kratki a noći vse dule
slabe se vidi a još slabejše čuje.
Politika me se ne dotikavlje
vse gledim onak po strane
al me jene senak jake zanima
da mi zdravstvene vse štima.

Sreča moja kaj je cirkva blizu
pa v nedelu vjutre k meše
z noge na nogu prejdem peške.
Bile suonce ili trda kmica
još me ni minula ni jena zornica.

I gda več slabe vidiš
i još slabejše čuješ,
a nemreš ni jesti, nemreš ni piti
ni f cirkvu hoditi
kaj ti preostaje
nek tablete trošiti.

OBLUK

Bil je negda oblučec
Mali z drevenem okvirom
Na majhni stolček sem se popela
I čez obluk v dvorišče gledela
De tancale su breze
I dišeči je jasmin cvel

Bil je potlem obluk
Beli i novi
Z lepemi stekli i firungami
Cvele su mačuhice f teglini
Na zidu pozlačeno raspelo
i v dva koraka sem bila pri obluku

Of denešni obluk je najvekši
Čez celu stenu
Vidim bore v dvorišču
I čujem zvon z nove cirkve
Rad bi do obluka da pogledam van
Ali obluk mi se čini daleko...daleko

HARIJA NEBES

Rastracani den se gniezdi z vetruom
f gniezdu rasprhnutieh tičuof...

Rasprhnuti... daleke ot duoma... tekar
naše sence plahutaju zrakuom.
A zrak je žmefki i guosti i hrglave se
kuotuoraca črez požirak. Nemreš dihati.

Pavuk je razvliekel sve mreže priek gniezda,
niemaš se kam vrnuti. Niemaš se kam obrnuti.

Nese te kavos vremena, zruošadierana glava,
serčana aritmia, vetruometina... duoša brez kuorena...
a ja se pitam gduo mi je dopelal juošče
i mulca zgubidana f muoj rastracani den. I zakaj.

F uove male vremena... Kaj me nemre pustiti
na miru ot ovezemalskieh bedarija... Blesarija..

Cima me senca kaj se zbira, kreše mi krila,
se su dalje meglina zvezdi, se je dalši svemir čuda...
črsta su kliešča zemle i svieta... biti ili ne biti...
mulec zgubidan, čudak, človek, čude ili sin Jude.

A dedek Markuo je znuovič prešel po puotu
sliep i gluh za nebe kaj se raspira i zapira.

Same je išel. Same je išel. On nekaj zaistač zna.
On nekak sam po sebe zna... da se tekar

f presmikavajnu sekuondi
čuje nebeska harija...

OBRUBLEN SONCEM

Zorjom zbuđena
pogled mi se zapičil
vu tenju obrublenu soncem
po sredini rascvele senokoše

Telom so mi se razbežali trnci
kak mravlje vu humku črne zemle
još tu očutim tople očeve žulje
potlam lipanjskih velikih košnjih

Čim so se prve proletne mušice
počele musikati po zroku i nad trovom
po dišečem cvetju obletati
on bi se mam prijal
kosu klepati i brusiti

Pevci su na prvu zroku sonca
zakukurikali
a trebalo se za rana zdiči
dober zajtrek si pojesti
pak se osnažen voljom
prijeti posla

Požuril se na senokošu
rosa vu meglu se zdigala
dok je trova još mekočom dihala
Plunul bi vu suhe šake
ojačan voljom i snagom
zamahnul je prvi otkos

Vsakim zamahom čul se fijuk,
a jadne bele ivančice,
črleni maki i plovi različki
klanjali su se zemli,
vu ritmu cimbala.

Kak malu i znatiželnu otec me utešil
da naše kravice moraju nekaj jesti
kak bi nam dale mleka, sira i putra

Zahvaljujem blagoslovu neba
koje me nadehnulo i zazibalo srce
dok se znovič oprašćam z drogom tenjom
dok mi proletni veter
nostalgične soze briše

tenja - sjena, *rascvele senokoše* - rascvale livade, *potlam* - nakon,
musikati po zroku - treperiti zrakom

ŠPANCIERAJE PO PARADISU

Poslau je Božek liepo vrijeme,
poslau je od jutra tuoplo sončice
naj grijeje moj droagi Voaraš, moj Varaždin!
Tičiki po grmju Staroga groada
rano su napravili svoj koncert,
na gredicama su ruožice zaplesale
na vetru koj jih niše polefko kak na balu!
I kak se unda ne bi znalo da bu po Voarašu
deset dnevi špancieraje trajalo,
ili kak to zoveju ŠPANCIRFEST!
Je ljudi droagi, to vam je kak da ste došli
v Paradiso, jee, jeeee....v proavi Paradiso!
Možika na sakom ploacu, na sakom čošku,
vulice pone domači i stranjski ljudi,
se se španciera, stoaro i mloado i žensko i moško,
deca velika i mala pa i bebice v kolicima!
Tu čuješ možiku - VARAŽDINU NA PLACU
PAJDAŠICU MAM....malo dale –
JA SEM VARAŽDINEC DOMOVINE SIN...!
Ne znaš kam bi prije išiu da se stigneš viditi!
A duha varaždinskih klipičov, langušov,
kuhani klabasic, pečeni čvapov, špeka,
štrukljov, gibanice, kolačov.... vse to te vleče i vleče!
Na štantima se sega nodi, nime čega niema,
črleni licitari nacifrani i spisani lijepim riečima,
oslikane šalice i kupice, kape, majice, niema stvoari
na koji ne piše VARAŽDIN!
Med špancierima visoka gospoda, grofi i grofice,
široke barokne kiklje, čipkaste jembrele i rukavice,
v rokama široke lepeze protiv vručine,
a grofi vu frakovima i visokim cilindrima,
roku pod roku, onak baš važno se kažeju ljudima,
a svojim naklonom sakoga pozdravljaju!
Po vulicama su i DVORSKE LUDE,

no denis to zoveju PERFORMERI
 koji zabavljaju cieli Voaraš!
 Paradiso.... je, Paradiso na zemli!
 Vu mojem Voarašu, vu mojem Varaždinu!
 I liepo je da ljudi i na zemli probaju
 kak je vživati i veseliti se a ne treba nika delati,
 pa makar samo i deset dnevi!
 No, treba se nazaj vrnuti vu stoare navade,
 vu sakodnevne posle, brige i kaštige,
 s Paradisom se liepo pozdraviti
 i počinjeni nazaj pred Inferno stati!

MODNA PISTA

Fčera dok sem v čekaoni pri doktoru rano
 čekal na red sakaj lepoga sem trefil videti.
 Žene zbigecane po modi, kaj na modni pisti,
 samo su se pogledavale kak ja buljim, mislile su vu nje,
 a ja sem gledel ancuge i suknje sake fele.
 Jena je bila zakapčena z puno gumbov
 od grla pa do gležnjov,
 ne daj Bože da se hitno trebala sleči,
 to bi otkapčanje trajalo pol vure.
 Druga je imala tak vuske lače koje se
 takaj ne bi mogle brzo sleči,
 nego bi se morale zvlačiti nogavice
 pa štrample i dalje...
 Opet bi dugo trebalo.
 Treća je imala vuski šos kak vreću,
 a kratki dva pednja, kaj ji se veš nagledal.
 I to bi se teško zveklo dole
 tak zlepleno za obline.
 A četrtá – majko moja; ta je bila rasporek do rasporka.
 I naprv i ze sake stran i odzađa
 od kolena pa se do riti.
 Da bi hitno trebala nekciya
 ne bi se trebala ni slačiti.
 Do sega bi se moglo na brzaka.
 Eto ve sem ja videl se modne detalje
 i konačno dok sem došel na red već je bilo poldan.
 Rekel sem sestri kaj bi i drugi put dok dojdem
 tak dugo čekal i ž... merkal.
 Bil sem srečen, kaj sem moral
 tak dugo čekati.

KOJ OČE POVEDATI HUDI VETER KOJ PLAČNE PUŠE

koj oče povedati hudi veter
koj plačne puše
z nemirem svojim preteplje
bore, granje suhe
hitil im bu lanjsku koru
spretepel bele rubače
uz njih se stišče
k njimi se zaklanja
grli ih, kušuje
pak šiba i šiba
potekel je v goru
od srama
rastepel se v jarku
mira nema, mira nema
hudi veter
koj plačne puše
v sneg se pretaplje
snieg preteplje
al pak križa svojega
pustiti nemre
na njega su ga pribili
tri črne vile
tri bele copernice
tri duše nespovedane
on je bežal
on je kričal
ljucku kožu z lica trgal
kak bi čovekom
postal
mira nema, mira nema
hudi veter
koj plačne puše
suze je svoje rastepal
po nepregaženim poti

cvokoče
škriplje ze zubi
nokte svoje piče
vu korenje
pak ih trga
prokletstvo se van ne da
za čas bu ze sobu
i vu crnu, vlažnu, gnjilu
zemljicu hital

Koj hoče povedati hudi veter
koj plačne puše
nemiran je, nemiran je...

ZA NAVEKE

I življenje je kratko
Ak ni z tobu

A pet života
Mi ni dost
Da ti kušlec dam
Da te držim v rukami

I saka noč je krajša gda sam sama
I saki den nema sonca
Roke su mi prazne
Noge bose
Oči zaprte
A srčeško je z tobu

Posluhni ga
Kaj ti veli?
Imam te rad
Kak jagode v proleče
Kak črlene rožice
Pod našim oblokom

I ovo življenje z tobu
Da mi bu za naveke

NARKOKAJ

je
jeje
velijo da mi kajkavci
kajkavci kajkavski
nesme meli
avangardizme
morti je tak
a mort
i
da
neje
tak
pak
ondak
ovak

:
treba malo vsega tega
evo
drm drm drm
grog grog drog
ki ti je bog
?
je
jeje
:

drogjeramo se vsaki den
noč i den
neje nam jasno
je li je noč il den
neje nam hasno
ali
:
drogje-drogje-drogjerana
si ti

PAPAŠTRUMPFKAJ

„Japa,
japa!“

„Kaj je,
kaj je,
sinek moj?“

„Japa, japa,
kak se ono zove
glavni Štrumpf?“

„Joj, joj,
sinek moj,
pa kaj ne znaš?
Glavni Štrumpf
ti se zove

Papa

ŠTRUMPF

simpa-tijo moje mladosti
drogje-drogje-drogjerano
je vseee
i hadeze i esdepe
i možeme!
i most
i slonova kooost
pa zakaj ne bi
se drogjerali i mi

a ve vsi skup!
igrajte nam,
muži v kaši!
:
drogje-drogje-drogjerano
je vseeeeeee
eeeeeeeeeeeeeeeeee
!!!
!

JOJ LJUDI, KAJ BU ZDAJ?

Penzije premale.
Režije prevelike.
Zdrafstvo pret kolapsom.
Joj, ljudi kaj bu zdaj.

Nemremo se više brigati za stan
F kojemu smo živeli pedest liet.
F kojemu smo decu podigli
I neakve karijere napravili.
Nieje nam niti larma smietala.
(Još smo i televizor vužgali.)
Nieje nam smietalo
Kaj niema parking placa,
A dva smo auta imeli.

Saki mesec smo kupili
Nekšni kučanski aparat
Koji nam baš i nieje trebal
Ali z televizora su vsaki dien poviedali
Da nam baš to jako treba,
Da bumo naviek zdravi i jaki
Če si ž jim obrok napravimo.

Deca su odišla za svojim življenjem.
F našem treba nekaj zmeniti.

Naši roditeli su kleticu zgradili.
Stoji prazna.
Niema se gdo brigati za ju.

Zarasla je f trnje i drač.
Morti, ali samo morti
Bi mi mogli tam otijti.
Cesta je blizu.

Dopeljana je struja i voda.
Kak bi bilo tam živeti?
Kak tam kraj dočekati?

Tam je parking f dvorišću.
Ftičeki popievaju cieli dien.
Vu vrčaku bi zraslo nekaj šalate
Pak nej trebalo peneze trošiti.
Da se trnac malo poredi
Vitaminof bi dosti bilo.
I nekaj trsekof je ostalo.
Cieloga leta bi posla i fitnesa bilo.

I unda, morti,
Ali samo morti
Niti penzija nej bila tak mala.
Kavu bi doma, a nie f kafiču pili.
F štacun bi išli samo gda f kuhiji
Sfali cukra, olja, miele ili soli.
Jako bi dobro znali
Kaj zutra treba napraviti
I ne bi se f strahu pitali:
Joj ljudi, kaj zdaj?

kaj zdaj? – što sada, *larma* – buka, galama, *televizor vužgati* – uključiti televizor, *parking plac* – parkirno mjesto, *življenje* – život, *olje* – ulje, *miela* – brašno

KONJANIKI

Kam skriti se
Od smrada sumpora teri dijati ne da
Od ognja i črlene lepljive karvi
Kej se ze se stran sveta na nas zleva

Kam pobeči
Od vranca masnoga teri od nas
Bogce podrte i pošandrcale
I betežnike sirote dela

Kak potuči se
Z onem kej nas malo po malo
F trulež zelenu
I dim smrdeči pretvara

Kam zavleči se
Pak ne videti špigla
S teroga vu nas tuđe oči zrlju
A kak da su naše zgledaju

Kam vuteči
Denes
Od sebe samoga?

PINKLEC POPEVKI

V mojem pinklecu spomena
spravlene su se popevke
lijepega i žmehkega življenja,
pučem ih z pinkleca vun
kak mi teri dan diši
naj bi mi sončeko srčeko grelo
i gda veliki dežd curi.
Najrajše bi pinklec dela na pleča
i ž njim bila golubica leteča,
same lijepe popevke svetu bi slala
kaj bi rat sigde v svetu stal,
naj bi vojnik popevke poslušal,
mesto puške jen drugomu ruku dal.
Ja tak sem bogica mala
na celom svetu sakom čoveku
same bi fest ljubavi dala,
ne bi mi bilo žal če bi pinklec
najemput prazen bil
če bi na svetu nastal mir,
i ni jeden čovek gladen ne bi bil.

IGRA Z VETROM

Ščera mi je veter napravil veselje.
Kak spretni tat zel mi je z ruke praznu vrečicu.
Tak brzo da sam ju samo mogel spratiti pogledom.
Ostal sam vu čudu, a primil me i jad.
Pa kak si ju zel? Ah, ti jen tat.
Kad več drugi čas veter veseljak je vrnul vrečicu nazaj.
Hitro sem ju zgrabil i sav sam sreten bil.
Nekaj sem zgubil pa sem opet dobil.
Zgubil sem ključe pa ih nisem dobil.
Zgubil sem peneze pa ih nisem dobil.
Zgubil sem dokumente pa ih nisem dobil.
Ali ovu papirnatu vrečicu sem dobil.
Moje povrnuo blago, moja vrečica.
Istini za volju, puno put u životu nisam hlovil stvari.
Puno put ljudi i događaji su proleteli pored mene, projurili, prešli pa čak i prepuzali pokraj mene.
Ja sem ih nemo promatral i nis reagiral.
Htel sam reči, zakričati, napraviti.
Nisem.
Ali ovaj put jesem. To je to.
Nasmejal sam se kak se veter poigral z menom.
Zgleda da se i ja još igrati znam.

JOPCI I BOKCI

Sediju v fotelja jopci,
Nigdar im riti ne budu site,
Pak im trebaju bokci,
Da ih v flajšmašinu hite.

Friškoga mesa mora biti,
A najbolše je ono mlado.
Na stol za jopce mora iti,
Kaj god ima bogačko stado.

Jopci se med sobu svade
I prižgali svet su celi.
Zeli su pak bokce mlade
I vu veliki ih ogenj deli.

Jopcom ruke su lakomne
I vse su bokcima zeli.
Gaziju ih kak kukce dromne
Da bi penez više meli.

Svetu je treba mira
Da veliki se ogenj zgasi,
Da bogec za jopca ne vmira
I da od zla se spasi.

NE ZNAM KAJ BO ZA MENOM OSTALO

Morti nikaj.

Nama kraj Drave, čim dojdemo na svet, hakele f srce zabijo i f matico nas puste.

Vele: najpredi Vas bo bolelo, a posle vam bo lepo. Onda nam vrbe opsekače jezik posude i mi se počnemo s ribama spominjati. Posle nas, na prvo tancanje, cajti pozovu i Podravino nam v roke porino i vele: "Snajdite se"!

Tekar gda štrik pukne, mi progledamo. Ve znam kak se nigdi ne bi mogel skriti tak kak se skrijem tu gde sam se zlegel.

Virove treba zobima orati, tak dogo, dok ti na prstima zvezde ne zableščijo.

SLAMICA POD BOROM

Nejljepše rokoveči slame od žita
naš japa je skutiv i v snop svezav,
do hiže ju donesev i na štengaj sje staj.
Od jutra, v hiži nas je grela veljka peč na pilovinu.
Tu smo postavili boreka i kinčili ga z sakojočkimi đundi.
Črljene, žote i pisane jabuke, z zlotom oblečeni rehi,
šiške i žiri, dundi od narugani cimeri...
Japa je s svetom vodom blagosloviv grunta,
škednja, štalu, koce, pese i kružnjoke,
goske, pure, race, kokoši, golobe i golobinjake.
Mama i mamica su zatoga večerju preprovljale,
pak i doreke za sako dete, v slamicu skrivale.
Unda smo si skupa pod borom čakali, ka japa slamicu donese.
Poruživ je na vrota, otprav, slamicu na pod dev
i no njo sje poklekev...
Počev je bajati: „Na to mlado leto, zdravi, veseli, ...“
So družina sje pokleknula,
roke skupa sklopila i Očenaša zmolila.
Dečica su v slamicu zaljukovala,
skrite doreke od maloga Isuseka, v slamici poiskala.
Stola su žene složile, mama je na stol juhu donesla,
mlince, pečenu racicu, zdigane koloče i bidricu.
Po večerji smo Bogu zafolili i božične pesme zapopevali.
Neje se išlo spot v postelje...Slamica se posred hiže
na pod resprestrla, donesle su se lenske plofte, dunjhe i blazina,
pak se tak na slamici družina cela, jaden do drugoga stisnula
i pod toplu dunjhu šćusnula.
Pre vampulici, pod okinčenim borekom,
cela familija mirno je zaspola...
Tak kak Sveta obitelj z malim Isusekom,
na slamici, v štalici...

SREČA OD JADA

Trubentice žote zimi plaziju jezika.
 Za pokoru ju nebiče zgađa z oblakima
 I posipava z cvetom rane marelice.
 Ionak je proletje čoveku nakanilo dojt
 Po zapisu v starinskomu kolendaru,
 Na vreme i z dobrim vestima.

Na polju je zakukurikal fazan,
 Čaplju je z dremanja spravil v let,
 Nišče ne razme kam vušel bu dan,
 I koji bu zadnji gda zruši se svet.

I tak vreme ide, nad njim visi križ.
 Čovek je sozu skril gda se drenek
 Nad starim zdencom osipal v žoto.
 Proletje bu znova zbudilo zaspane
 I betežne, a voda v zdencu bu
 Blagosloвила težake i slugе.

V suhi se stavici naselil zajec,
 I kos več krmu pod gredu nabira,
 Kokot plehnati je kak diridajec,
 Veter aprilski mu drmeša svira.

Gda god si čovek žmefko zdehne,
 V strahu, pod čemerom žmekjeni
 I v zutra prigjeni, narava živi svoje
 Zdavnja zarisane krugе, z čovekom
 Ili brez njega. On to zna i poštiva.

Trubentice žote sonce su fkrale,
 Drenek se spravlja delati hlada,
 Lastavke prve su v joko opale,
 Čovek je sreću zazidal od jada.

rokoveti – rukohvati, *skutiv* – spakirao, *svezav* – zavezao, *štenge*
 – stepenice, *kinčiti* – kititi, *sakojčki* – raznorazni, *cimeri* – krep
 papir, *šledenj* – štagalj, *štala* – staja, *koci* – svinjci, *zatoga* – za to
 vrijeme, *preprovljale* – pripremale, *poklekev* – kleknuo, *lenske* –
 lanene, *zaljukovala* – provirivala, *vampulica* – petrolejka

BABIČINI ŽGANCI

Moja se babica rane zdigla
da bi se napraviti stigla

Žrni je stare brže vrtela
čez male duple je mela curela.

Ta prašina kak zlate žuta
za žgance skuhati bu više puta

Voda se je več zavrela
mam je u vodu melu dela

Kad je v zdelu dela žgance
zbudila je se pospance

Brže sme si za stol seli
z jene zdele si sme jeli

Babica je srečna bila
vinca si je majm popila.

KROG ŽIVLENJA

Na mestu tvoje hiže
Stoji nove zdanje
Šodreni pot i novi most
Se kaže da tu
Liepi cajti idu
Tebe tu više nie
Tešku moku si imel
Dok si tej cigel zidal
I onda si stal
Nesi mogel dalje
Stal si na pol puta
I teške si zgural
Do kraja svojih dani
Pokle tebe
Ti su temelji konačne
Pravi krovček dobili
I med zidi se dečji smieh čuje
Se je onak kak si ti negda
Za se senjal
Nie ti mogle biti tak
Senjati je bile lake
Storiti nekaj je teške
Nigdo ti ni pleča čuval
Ni vetra za naprej daval
Svoju malu slobodicu
Kervavo si platil
F čamotinji si preživel
Svoje dane
Dojdeš mi pred joči
Dragi i dobri prijatel
Teri nie svoje senje
Mogel na zbilju denesti
Te je vrieme prešle
F tvoje hiže

Novi život ide dalje
Krog življenja se vrti

NA DVA KOTAČA

Jena od važnih fazih v životu,
skoro pa kak doživeti stotu,
šte se kak diete bicikla lača
- prejeti na dva z četiri kotača.

Ak bi mu treba hrabrosti dati:
nešče z početka zica držati;
dobre zaklăcit, jake, poštène,
stăbilne da se z mesta pokrene.

Onda, da ne zna, zica mu pustit,
sudbini tog šoferu prepustit.
Naj se pokaže hrabrosti mera
kulke ga fletne z nogami tera!

Ak mu na stranu opasti preti:
čvrste v ruke govornala zeti,
male zakrenuti na tu stranu
- kušnuti cestu ne bu tak v planu!

Odma bu skužil zavoja zbavit,
pelat kak treba, ne se kilavit...
Morti bu same male se zrital,
ali se ne bu z bica skopital!

DVE PLAVE SENJE

Bez glasa
Bez reči
Noć je opala
Vu sebi šepčem
Molitvu za te
Prizivljem trave
Leptire i sonce
Doživljem morja
Dosižem planine
Postiha za te
Svom Bogu se molim
A dole kre Beje
Potočnice spiju
Dve snene senje
Dva tvoja
Oka plava

LJUBAF IZMEĐU POEZIJE I PULITIKE

A tak je bila srećna kaj je nagradu za pesmicu dobila,
praf za praf tek treću, ali njoj je bila kak perva.
Nekakve knjige i nekaj ojerof je dobila,
pak si bu onu bljuzu jorgovan farbe kupila kaj ju
već duge vu izlogu prigledava.
Dojdi, i večerja bu bila, mu je rekla, ali ni štel iti.
Doma je pred njega na stol knjigu z njezinu pesmicu dela,
niti obrnul se nije.
Lukal je v televizora kak da je z pupkovinom vezan ž njim,
opet pulitika.
Zmislila se je kak je zdavna jena ženska još predi nek su se
venčali
koja je takaj hitila oko na njega povedala da vu te sele
još niti Crvenkapicu nisu prečitali. Ih, kaj ti je ženski jal!
On je nju zezbal, bila je to ljubaf! A sad se srdila na njega.
Morti je ona ženska imala praf. Štela je prejt v drugu sobu
spat.
Senek si je premislila, am se neju radi jene pesmice srdili.
I kulike ono put treba bližnjemu oprostiti sedem pout
sedemdesetsedem?
Ma, oprostila bi ona njemu i još sedem miljonof pout
tulike.
To je ljubaf. Gda zgrountaš sve loše strane i sve mane svoje
boljše polovice
i onda se zaljubiš vu njih. A ne neakvi leptirići vu črevu
kaj oni
zaljubljeni nemaki pišeju vu pesmicama.
Skup su prešli spat, am tak buju cielu večnost spali jen na
drugomu
dok ih pospremiju vu drvene piđame i zakopaju pod brezu.
Zutra vjutro bu mu skuhala kavu, on bu lukal vu
televizora, ona
bu novu pesmicu vrtela vu glave.....

.....a mogel je baš prečitati pesmicu....ne bi mi kruna
opala z glave...

....morti je ona Crvenkapicu senjala dok se on stiha
odšuljal vu kunju
i pesmicu prečital.

BOGEC V BOKČIJI

Z bajte se i te večeri zvlekel gda okol se blesikalo
Sedel je kak navek na obgerutem poceku i zdihaval
Zdihaval je tak žmehke kak da tešku kaštigu na plečah vleče
I kak da se z življenjem svadi

Zgledel je kak krmežljivi naguzanec
V znucani canjki i z culom
Zopet na mukah kak vsaku vuru
Z črni misli da z bokčije ni mogel vujti

Dagda dagdo bi mu negdo nekaj dal
A on bi mu na gmajnu blago peljal na pašu
Rajši bi čkomel nek bi bedastoče povedal
Kaj bu, bu, si je v bradu brundal, če bu, če ne

Dangubiteli, hračkolizci, obetavci, celi su mu svet obetavali
Cerozubci su v njega blejali i obilnikom su ga zvali
Norca su z njega spelavali
A on nigdar ni fehtal, svoje si je mislil

Z cirkve je cicinka tenke zvonila
Kak da negdo ztiha clingeta
Železnoga je križeca v ruke stiskal
I tu pod zvezdah nebeskog oltara bu se još jemput spovedal

NEDOKONČANA PESMA

I vsa je od mleka i vsa je od pene,
z kreluti za vrela prhanja.
Od čkomenja je
i bele puščave za dogo spanja,
resipanja v druga neba.
Od malehnih onih zvezdah tere gonimo
pred sobom je.
I gola je.
Z vihrom i deždom gonjena.
Nahajam ju gda lovi reči,
ognjenoga pozoja,
nimbuse z dalečine.
I vsa je od kričanja.
Govorim joj: „Muči, muči,
ti divi stvor, zverčica!
Nigdo ne zna kaj sme mi dve jena drugi,
kaj znamo o skupnom hižuvanju.
Gda me spituvaju za te
ne hajem, nes te čula, vidla...
Nič ne znam o mestu v terem prebivaš
i nič ne znam o tvem povrnutju“

VU ČKOMINE

Naj mi ostavlati srđbu i rugobu na licu, naj zarezati mržnju,
Naj ostavlati užas i boli zapisane z borami.
Ostavi smešek svetla oku,
buđenja radosti rose z dragulji rasipani
I prepoznanje ljubavi.
Dej mi čuđenju i oduševlejnju ramuniku zraka
Dej mi nežnost odprtoga beloga ljiljana, z vrčaka majke
Cecilije,
I dej mi nadahnuću nežnost beline, dišečega mirisa do
omame
otprtoga ljiljana, kak negdar z vrčaka majke Cecilije.
I dej mi onega opojnoga nadahnuća do omame...

Vu čkomine do slepila teške tmine,
dopire tvoj glas,
dodiruje telo, s trnci po kože plazi,
celo telo prožimla, da mi ne da znati,
gda mu se izvor zgubil. Otkud dolazi,
vu moje nutrine?
Glih kak eho na dodir blizine,
da je ajnfah tu da odpre vrata duše,
da zeme boli kej nju guše..
Znam da je ve čas koj vabi da se duša otpre,
gda senjami rasteju krila,
da z njum olakšanum poletiju,
za utehu da snaži, vendar vu šeptu, zvabljenu Reč
u zamenu za prigušeni krik duše,
gda na koncu ispliva skrita
ta pružena ruka spasa svih ganuča,
u pritaji čarolilja vere, nepresušne nade,
obećanja i do zadnjeg Svetla, Ruka,
zapis - svih ganuča spas.

Tužitel vremena odnaša snagu malih nog za srcem.

Ruke su spisale zadaču, a steze pute duha spomena za dušu.
Trave prerasteju izvore duge;
Radosti su cvele v soncu i z njejmim lukom savite k zemle.
Vronjeno v jezero mlado nebo zaplovilo je plavilo
detinjstva.
A onda je stigel rastanek od sega na putu u nedogled
stoletne gorčine.....

ČKOMI, ČKOMI SERCE ME

Z poste le sem se kakti na levu nogu digla.
Se mi je nampak puošlo i žišluo,
a snočka sem si tak lepi plan skuovala
a ve zbog tog plana same kaj me ne zabuoli glava.

I suseda izda k tome na spomenek prišla,
a nigduo ju ni na spomenek zval
i gledim v hiže posel ki se ne sam naredil,
a ona lafori i klopoče ne zna stati.
A kak da joj velim da mi pači?
Genula bi juo voun i neakvov si posla voune našla,
ampak dežd curela nepozvana i ona prišla
i kak boum ve voun išla.
Zijala bi ze sega glasa, kričala da ne bi stala
ampak nis ni zijala, nis ni kričala
same sem si šepnula:
Čkomi, čkomi serce me
se bu došlo pak na se.
Suseda bou domom otišla,
deždje norilo bou stalo,
Sounce bou mi znova sjalo.
Nigdar niš za stalno ni
mora i hudič negdar spati
nemre ni on non stop landrati.

Poslunulo serce iak žmekom mukom
čkomelo i čkomelo i naposletku odlehnulo.
Stala dežd cureti i suseda domom otišla
ampak serce pak muku muči
kajti hudič ni spat otišel.
Dopelal je pošlara ki donesel račune
i pokvaril mi drugi del dana
i znova mi je pak došlo da bi zijala i kričala
ampak nis ni zijala ni kričala

neg sem si pak šepnula:
Čkomi, čkomi serce me.

*z poste*le – iz kreveta, *kakti* – kao, *nampak* – naopako, *snočka* – sinoć, *ve* – sada, *izda* – još, *spomenek* – razgovor, *ki* - koji, *lafori* - priča puno i brzo, *klopoče* – priča gluposti, *pači* – smeta, *genula* – krenula, *zijala* – vikala, *ampak* – ali, *čkomi* – šuti, *hudič* – vrag, *đavo*, *landradi* – hodati uokolo, *žmekom* – teškom, *odlehnulo* – odahnulo, *kajti* - jer

BEJŽI!

Same daj naj kričati!
Im niesam gluha tulike.
Naj bečati!
Moreš i stiha totu pupievati!
Im znaš da ti se nišče ne vufal reči
da si se z mužiku rastal prem nek si nastal.

Naj se faliti, im znam da se lažeš!
Duo laže te i krade, i to zdavna znam!
Senek sam ti i najža i pelnicu otprla,
I rajše sem nije ijela i niš imijela,
I jade sam tvoje poslušala,
za praf ti naviek dala, niš zamierila,
a ti si mi baš se zel, kak da je tvoje i bile...

Same mi naj pud noseem z barjakem, Gospu i krunicami mahati,
Koj te vujec tvuoij nije nafčil da Majčica se vidi i se zna?
Sinek dragi, koj bi tebe ve tvuoja sirota mati rekla!
Kulike se natrpijela, namolila, nadijelala, nagladuvala, nazimela,
Krej otprte lese Istočnoga pekla čuvala i tebe i rieč i Dom!
Da bi z tebe zdaj takuv kumer i tat zišel...
Koj si to napravil prevrtlivec i lakumec, vrag jen podmoukli!
Tuliki kvar! Duo bu to se popravil?
Nišče, znam...

Bejži prek Gore, otkud si i došel,
Naj vu mene Goubca zbuditi!
Naj mi krv kaliti!
Naj kaču črnu koj nutre spi vun mamiti!
Bejži, čim prije, da si rane kak cucek zaližem!
Lijepe ti velim –
Naj se z menu više
Za....frkavati!

TREBA ZNATI ČKOMETI

Treba znati čkometi
gda si malo spiješ
mam ti nekaj pri jeziku brni.
Samo vun ide kaj ti ni pri voli,
zmisliš se na suseda
čija grana oreha
prek tvega plota štrči.
Na jesen lišče curi, orehi ne smetaju
bar ne taj čas, dok ih ne pobereš.
A dežđ, dok se zleva z njegova krova
na tvoje dvorišče i dela baru i blato,
mam ponoreješ.
Njegov cucek laje po dnevnu i po noči
on debelo spi i hrče
a to tebi ni moči.
Prek dneva
se . . lepo je i fino
gda se bereju brajde
i pije vino.
No štamprlek žganice preveč
i kupica noje
onda si ti gazda i se je tvoje.
I plot i meja, krava breja
pa čak i suseda vesela.
Da ju on ni oženil
tvoja bi bila,
a ve je debela od sto kila.
No ti se ne buniš
bil si prvi
to je nama Zagorcima
sve vu krvi.
No i jutro dojde,
drugi den . . . ničeg se ne zmisliš
bilo je kak sen.

Posipleš se pepelom
od glave do pete
žal ti je nudiš isprike svete.
Nigdar više ne buš pil
od zutra budeš
pravi svetec bil.

**FEJSBUK ILI PRHANJE NAD GNIJEZDOM
KUKOVAČICE**

Tulika je kmica da kokoti još spiju
F sobe, gde z čoška ekran svijeti,
Ona, f piđame kaj joj druob ne prokrivlje,
sedi i natipkava več četiri vure.
Hrušče čips i zalijeva z kokakuolu.
Ona se zove Monika Beluči.
Pošilja mu lajkiće, srčeka i smajliće.
Pa se dopisiva, pa red lajkića, srčeka i smajlića.
On sedi f kmične sobe v pod pazuhem zdrapanoj treniriki,
i ije več trejti sendvič z gaudom i parizerom.
Pak joj je poslal red ljubavnih porukica,
pa red lajkića, srčeka i smajlića.
On se zove Klark Gejbl.
Vu zraku ljubaf kak prše, moreš osetiti.
Samo jen klik na kameru,
samo jen klik na enter...
Čas istine prihaja.

FILM O IMBRI PENDREKAŠU

V čistoj i speglanoj munduri,
Imbra se špinčil kak kokot na čuči.
Imel je opčutek da je Bok i batina spram drugih.
Bilo bi normalno da su mu dali pridevek:
drot, murjak, pajkan, pandur, iliti policaj! Ampak ne!
Poradi kuraže dobil je drugi pridevek.
Zvali su ga Pendrekaš ar je vse probleme rešaval z
pendrekom.
Naoružane krimanlce i tate je prebil z pendrekom i strpal
v čuzu.
Slava mu je vudrila v glavu, pak je upotrebil krivi pendrek.
Malodobnu Žofu je obljubil na silu i ona je zatrudnila.
Žofin japa, Miškec, fačuk pokojne Marice Petračeve,
šteru su vsi v selu nucali za štamprl žganice,
pozval je Imbru na razgovor.
Predložil mu je da oženi jengovu sestru Ciliku, zvanu
Akrep.
Žofi je namenil drugoga ženika.
Imbra je rekel da bu ženil Žofu i točka!
Ampak, grdu Ciliku, ni mrtef!
To ga je koštalo življenja.

Gda su snimali film o legendarnom Imbri Pendrekašu,
priča je imela drukčeši scenarij.
Imbra je bil prikazan kak murjak šteri je boksar.
V ringu je nokauteral Miškecovog brata Slaveka,
kateri je opal v komu i potom hmrl.
Poradi toga je Miškec mrzil Imbru.
Gda se Imbra zacopal v maloletnu Žofu, Miškecovu kčer,
i zestajal z njom, došlo je do velke mržne i svađe.
V krčmi su se Imbra i Miškec nejpredi vredali,
a onda se pošorali. Imbra je levim krošejem oboril
Miškeca.
On je pri padu lupil z glavom po železnoj štangi i hmrl.

VUPANJE

SVEČENIKI i BIŠKUPI

VUČE nas da je ŽIVOT „PROLAZNOST”

da mislimo **KAJ** nas čaka

PEKEL, ČISTILIŠTE ili **RAJ**

te da se „OSLOBODIMO SLOBODE”?

PRAVI VERNIK

se **SABLAZNI SVOJIH GREHOV**

KOJE HOĆE SKRITI PRE SMRTI

(PRE)DRAGI BOŽE

OPROSTI **KAJ** UNATOČ MOG **SKROMNEG ZNANJA**

I DALE VLEČEM KRIVE POTEZE

NA SVOM ŽIVOTNOM PUTU

KROZ OVAJ NESAVRŠENI ŽIVOT

(O)ČEKUJUĆI „ESHATON”

Sud je presudil da je to bila samoobrana i oslobodil Imbru.
Potom je otel Žofu i z njom živel srečno do kraja življenja.
Na kraju treba reči da se saka istina more kupiti,
a bogme i dobro prodati ko laš.

Imbra – Mirko, *Pendrekaš* – osoba koja tuče pendrekom, *speglati* – izglacati, *mundura* – uniforma, *odora*, *špinčiti* – praviti se važnim, *opčutek* – osjećaj, *spram* – prema, *pridevek* – nadimak, *kuraža* – hrabrost, *ar* – jer, *čuza* – zatvor, *Žofa* – Sofija, *Cilika* – Cecilija, *akrep* – rugoba, grdoba, ružno stvorenje, *ampak* – ali, *zacopati se* – ludo se zaljubiti, *zestajati* – susretati, *nejpredi* – prije svega, najprije, *pošorati se* – potući se, *kroše* – boksački udarac kružnim pokretom ruke, *laš* – laž

PSIHODELIJA ZGUBLENIH DNEVOV

Bela farba na stranice zaziva
 praznost sveta.
 Tonem v globinu zgubljenih dnevo.
 Lepše bi bile živeti v renesansi
 skup z Michelangelom Buonarottijem
 i imeti svetle Firence v očih
 nek biti v denešnji vremetečini
 življenjski akrobat z penezi
 iliti morti influencer, Z generacija
 ili ti ne znam koja spod kože
 vumetne inteligencije, slepega čreva
 samine, svetu ostavljenem na milost
 duhu plesnivoče.
 Lepše je bile biti homo universalis*
 nek zajna črna luknja na piščale
 tega kaj bi se mogle zvati pišlivi žitek,
 cena spod cene, hudodelna zera
 društvene mreže.
 Ja se rajše oplečem v pavučinu
 preteklosti, v tenku spletenu nit
 nekega lepšega dneva.
 Denes ni ne zname kaj je cajt
 i kam beži, pretače se i curi.
 Čutime praznost sveta.
 Duhi vmerlih igraju šnaps
 v nekem bolšem svetu.
 Virtuelne dimenzije portalov
 širočke kak Kineski zid
 zmešale su nam karte.
 Elon Musk nas pela na Mars.
 Restače se čemer brezbožne vure.
 Restače se samina
 na praznem paperu.

**homo universalis – renesansni čovjek ili čovjek neograničen u svojim kapacitetima za razvoj bilo u fizičkom, društvenom ili umjetničkom smislu*

SENJE

Žegeču me misli, kopiču se i lopču,
 Obešene v glavi kak slepi miši,
 Od sunca sem zela zlatnu kopču,
 I faldam ih kak feringe na karniši.

Tiščem ih, žmičem te spirke scufane,
 Drapljem, pučem kak kokoš ofurdanu,
 A one kipiju, bleščiju z peklom nalarfane,
 Nek veter nosi tu spodobu zabundanu.

Saka igla pešče se v nekoji konec,
 Maki i klasi glede se v joči,
 Rigla poklapa svoj po meri lonec.
 A mesec zvezde grli po trdoj noči.

Jastoki beli dišijo na soze,
 Roke želeče i drfteče po kmici te iščo,
 Obrasle so obloke vodožedne loze,
 Sene v zrcalu jafču i vriščo.

Pluščem vodo, da te senje zeperem,
 Čekam da listje počkomeči zide,
 Z srca anđarom ti ime oderem.
 Lažem. I dok žmerim, joči samo tebe vide.

ČE MERNÊ GAZDA PRI HIŽE

Če mernê gazda pri hiže,
nekaj za jnem môm krêne,
valda ga tak flêtno v nêbo potêgnê
pâk sê za jnêga nekaj zadenê.

Jagica jê mrêla vu zorju rânu,
pévec jê stal popevati,
a unda jê mogel pâk zaspiti,
kôčaka né imal do sopirati.

Mučalo jê nêbo,
skrila sê jê Danica,
susedi su sê skupili,
mrêla nam jê Jagica.

Najêmpuť su deca počela vikati,
"Joj ludi šćala gori",
črni jê đim v nêbo prnul,
vu šćale blôgo vudira, nori.

Videla jê valda Jagica,
kak krênula jê za jnum šćalica,
ter jê rêkla "Nôj za ménom iti,
tam kam idem niš nê trêbam zéti.";

Otišla jê Jagica,
ostala jê šćalica.

A JA SEM

Ja sem
kaj sem
koj sem
vete zde i zutra
tuj sem

I h grude me ma
h živiljenju i vunje
h kupice i tanieru
potočec čez me teče
i popievka pouna vina

H mene Očenaš
Zdravo Marija i Amen
življenja znamen
steza i kamen
jutrenje rose i pajdaš zažarem

POTRTO STEKLO (NA REŠPATERO)

radikovič je fora radikovič
je naš čovek privatnig ko ima
kaj protif radikovič radi
pa se od gladi ne boji gda se ohladi
v navadi poštejnak teški
kaliber i navek na iber mogel bi
sebi ga z kruhum zamazati
bu pobedil geviht jedini on zna
se jezike na sake trafike i kaj je
ne mejne značajno bil je f sebirje
gda se je naftico hm hm hm
i doli spod ledeca brm brm brm hoče se
reči važen subjekd megjunarodno
gospodar se veli
i naveke rižil kamur je treba: proti
južnomo vetro dol z katedralnega turna
ti ja naši kamarati hamilije
pa uni kaj su po tri penzije
na dve leti pohapsili glasači
na hilade kaj hilade
melijuni meljončeki kaj bumo jif
invalidece vu škrabico natiskali
mislim te tupsa berače pamuka

si smo mi hrrrrr... adikovič !
triput hura ko ga gura
vezda bije naša vura!
kak se sam jempot veliki...
mislim kak se kak zemle ztesani
domačeg kamena zkresani!

živjo nam naš radikovič
našega kraja slikovič!

i živi nam naša bugarska!

FRLUNEC ŽIVLEJNA

Nekaj ti dojde,
pak prejde,
al' bože sačuvaj
da je tak grdo
i prejdeš skup s tiem,
kak da se niesi
niti obrnul
a več te frlunec
živlejna snašel

Sekudek
gdegodek
nekaj te preteče
a nekaj skreše i preseče,
več te frlunec
živlejna snašel

KAJ SMO ONO ŠTELI?

Malo fčehnuti do Opatije (Valentinovo bu).
Auta novoga kupiti (staroga ostaviti za ribičiju).
V Samobor na fašnik i kremšnite oditi.
Krova na hiži na novo prekriti.
V leto do Brela skočiti.
Na Bistricu se pomoliti.
V Zelinu i Krapinu na Recital oditi.
Na zeljerijadu vu Vidovec iti.
K dečkima v Zagreb se otpelati (v Areni šopengerati).
Polek Mure se prošetati.
Karte za ČČ kupiti.
Peku peči.
Vnuka čekati.
Malo se svaditi i čuda se smijati.

Šteli smo, a se smo zgubili.

Anđel te jan na grobu čuvle,
a z drugima tam gori spiš.
Tak fališ.
Tak boliš.
Tak poseben si bil.
Sunce se za tobom vgaslo.

